

oplage: 5000 ex.

NUMMER 186 + 187 - juli/augustus 2004

GRATIS
DANKZIJ DONATIES
REK. 068 2050689-39
STEUN DE NAR!
ZIE PG. 16

Collaboratie politiek & media met het Blok

P. 3-4

Anarchistenes tegen de muur!

Directe axes tegen bouw apartheidsmuur Israel

P. 5 - 7

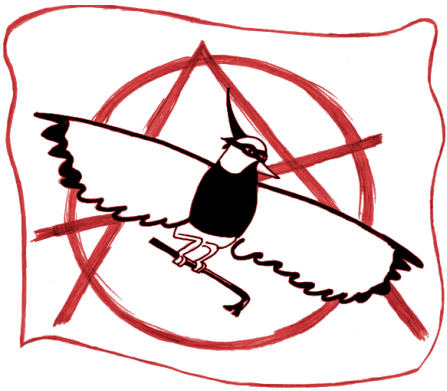
Voor de herleving van de opstand in Genua

Oproep tot solidariteitsacties

P. 9 - 10

Open brief van Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje Een vrije dam tegen Kantoorland!

Het Antwerps stadsbestuur, vastgoedmakelaars en de multinational Alcatel hebben de handen in elkaar geslagen om van de volkse Kievitwijk tussen de Carnotstraat en de Provinciestraat een Antwerpse versie van Manhattan te maken. Ze zijn volop in de weer om hun commerciële natte droom werkelijkheid te laten worden: een steriel economisch centrum met glinsterende hoogbouw, volgestouwd met kantoren, luxewinkels en exclusieve lofts voor bedrijfsmanagers en yuppies. Goed voor hun portefeuilles, een ramp voor de bewoners en het sociale leven van de Kievitwijk.

Het Antwerps bestuursakkoord van 2000 stond bol van mooie beloften. Eén van die beloften was de bouw van 4000 sociale woningen als antwoord op de stijgende huurprijzen en op de grote vraag naar goedkope woningen. Deze belofte bleek echter niet meer dan verkiezingspropaganda te zijn. In plaats van sociale woningen werd een nieuw Justitiepaleis gebouwd; wordt 't Eilandje in het noorden van Antwerpen herleid tot een afgeschermd zone met luxe-appartementen en dure lofts; en jaagt het stadsbestuur met haar maatregelen en planning, afgestemd op de gegoede middenklasse, de inwoners uit Antwerpen-Dam weg. Nu valt ook het laatste masker af: het stadsbestuur wil de problemen in de Kievitwijk oplossen door de volksbuurt te saneren en om te toveren tot een blits kantorenpark.

Vastgoedmakelaars speculeren al enkele jaren in de Kievitwijk. Daardoor staan nu meer dan 70 panden leeg en zijn 50 panden onbewoonbaar verklaard! Niet moeilijk dat de huurprijzen stijgen. De speculanten in de Kievitwijk hebben zich gespecialiseerd in het afzetten en uitzuigen van mensen zonder papieren en inwikkelingen, die vaak geen andere keuze hebben dan schandalige voorwaarden en huurprijzen te aanvaarden. De hele buurt staat trouwens onder verhoogde politiebewaking, wat uiteraard niet ten goede komt aan de sociale samenhang.

Politierazzia's, deurwaarders en speciale 'overlast'-maatregelen vormen het regime waaronder de Kievitwijk kreunt. Bij deze problemen komt dan nog eens een officieel werkloosheidscijfer dat schommelt tussen 27 % en 36 %!

De neoliberale logica van sociale uitsluiting laat aan het stadsbestuur maar drie keuzes over: mixen, weggagen of afbreken. Mixen, dat wil zeggen 'gevaarlijke bevolkingsconcentraties' zoveel mogelijk vermijden en verstrooien. Dat mixen is de strategie die het stadsbestuur nu toepast in Antwerpen-Noord om te vermijden dat zij die het niet goed hebben de handen in elkaar slaan en zich verzetten tegen hun onderdrukkers. Weggagen en afbreken is de strategie die wordt gebruikt in de Kievitwijk: in plaats terug ruimte te maken voor een leefbare wijk met veel sociale activiteiten, wil het Antwerps stadsbestuur deze wijk saneren en laten degenereren door haar om te bouwen tot een kantorencomplex met exclusieve winkels en dure lofts. En dat terwijl in Antwerpen meer dan 12 % van de kantoorruimte leeg staat!

Waar vroeger het Switelhotel stond, komt nu een blits 18 verdiepingen hoog kantorencomplex met 1700 ondergrondse parkeerplaatsen, dat onder andere de nieuwe hoofdzetel van de multinational Alcatel zal worden. De 'collateral damage' dat 22 huizen in de Van Immerseelstraat moeten gesloopt worden om de verkeersdoorstroom draaglijk te houden, neemt het stadsbestuur er zonder problemen bij. Ook de Zoo maakt zich in de Ommeganckstraat schuldig aan dezelfde praktijk: daar moeten 31 huizen wijken voor nieuwe dierengevangenissen. Dat deze plannen - afgestemd op de behoeften van kapitalisten en de hebzuchtige grillen van vastgoedmakelaars - niet ten goede zullen komen aan de leefbaarheid van en aan het sociale leven in de buurt, spreekt voor zich.

Symbool voor de veranderingen die de wijk ondergaat, is de nu al twee jaar aansleepende leegstand van het oud Dominicanenklooster tussen de Ploegstraat en de Provinciestraat. In 2001 gingen de Dominicanen er weg, en nu is het klooster pas verkocht aan de Regie der Gebouwen van de Vlaamse Overheid. We vermoeden dat dit monument ook op de slooplijst is komen te staan, om plaats te maken voor nog meer kantoorgebouwen. Dat daarmee een ongelooflijk vat vol sociale mogelijkheden wordt lekgeslagen, is voor het stadsbestuur blijkbaar van geen tel.

Om het tij te keren, heeft de Antwerpse kern van de anarchistische bond de leegstand van dit grote kloostergebouw gestopt. De bouw van het kantorencomplex op de ruïnes van het Switelhotel gaan we naar alle waarschijnlijk-

Ook de Nar gaat met vakantie, maar niet getreurd. We hebben een dubbeldik zomernummer gemaakt met een hele resem diepgravende artikels die voldoende voer zouden moeten zijn om het uit te houden tot de Nar in september terug uitkomt.

De Nar is een gratis onafhankelijk anarchistisch axieblad. Indien je dat ook graag zo houdt, aarzel niet en stuur of stort vandaag nog je bijdrage! Het rekeningnummer voor revolutionaire bijdragen: 068-2050689-39 of stuur een enveloppe op naar PB136, 3000 Leuven3.

De Nar en de Anarchistische Bond hebben een fijne collectie subversieve stickers gemaakt. Ondertussen is onze voorraad bijna uitgeput. Voor bijkomende bestellingen rekenen wij wel op een vrije financiële bijdrage op rekeningnummer 299-0378737-75 of op het rekeningnummer van de Nar met vermelding 'Bijdrage Stickers'.

heid niet meer kunnen tegenhouden. Daarom besloten wij om door een kraak en bezetting van het kloostergebouw een dam op te werpen tegen de nakende verdringing en uiteindelijke vernietiging van de Kievitwijk. Voor ons zijn blitse kantoorgebouwen en commerciële luxecentra geen stimulansen voor een leefbare en sociale bruisende wijk.

De bezetting van dit kloostergebouw is niet alleen een bescheiden eigenhandige en autonome oplossing van het tekort aan goedkope woningen, maar schept vooral tal van mogelijkheden om de wijk terug zuurstof in te blazen. Tegenover de grijsheid van de plannen van het stadsbestuur, plaatsen wij een bruisend sociaal buurthuis waar ruimte is voor allerlei buurtactiviteiten en initiatieven. Daarom vragen wij de buurtorganisaties, sociale netwerken en individuen om het buurthuis te ondersteunen en actief mee uit te bouwen. Wij dachten alvast

aan een weggeefwinkel waar de kapitalistische geldeconomie wordt doorbroken; aan volxkeuken waar we samen koken voor elkaar en voor anderen; aan een infotheek waar je allemaal lekker tegendraadse informatie kan uitlezen; aan een buurtcafé waar mensen elkaar terug kunnen ontmoeten in onze steriele maatschappij,... Bruisende creativiteit tegenover staal en beton.

Voor ons gaat deze kraak en de opbouw van dit buurthuis als een dam tegen het oprukkend Kantoorland hand in hand met onze sociale strijd voor een anarchistische samenleving. Daarom baseren wij onze werking op anarchistische principes zoals zelfbeheer en basisdemocratie. Samen met de Kievitwijk gaan wij in het verzet. Een vrijgevochten dam tegen oprukkend Kantoorland en verstikkend stadsbestuur.

Juni 2004

Antwerpse kern van de Anarchistische Bond

Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje bevindt zich in de Ploegstraat 26, 2018 Antwerpen.

De eerste VOLXKEUKEN gaat door op dinsdag 6 juli om 18u. Je kan er eten aan vrije bijdrage (wat je kan of wil geven). Er is ook een kleine introductie van het Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje voorzien. Iedereen van harte welkom!

Mensen die mee willen een handje willen toesteken of koken, kunnen binnenspringen vanaf 14u.

Digitale ontwapening van de sociale strijd.

De ideologie van tolerantie en vrijblijvendheid onmaskerd.

Miljarden internetpagina's, miljoenen boeken, kranten en tijdschriften, duizenden televisiekanalen en radiozenders: massa's informatie die op ons losgelaten wordt. Om de volledige impact van deze informatieovervloed te bespreken zou je enkele boeken moeten volschrijven, daarom beperken we ons in dit artikel tot één nefast gevolg. Vast en zeker voer voor discussie!

Allereerst: wat bedoelen we met informatiekkanalen? In de breedste zin van het woord gaat het over alle media die informatie doorgeven, gaande van radiozenders over kranten tot digitale informatie. De meest explosieve groei zien we nu in het domein van de digitale informatie. Op het internet komen er dagelijks enkele honderdduizenden pagina's bij. Net die explosieve groei vormt een van de oorzaken van het beest waar we nu nog geen naam op plakken. De ongeziene veelheid van beschikbare kennis verandert het wezen van kennis. Waar vroeger de nadruk lag op het verinnerlijken van kennis, het in jezelf en in je praktijk opnemen van wat je geleerd had komt het er nu op aan toegang tot de kennis te vinden, en toegang te kennen. Kennis om aan kennis te geraken. Kennis komt dus meer dan ooit ver weg te staan van de praktijk. Meer dan ooit tevoren bestaat er een kloof tussen theorie en praktijk. De verschuiving van kennis zelf naar de toegang tot kennis geeft aan kennis een vrijblijvend karakter. Kennis is opzoekingswerk geworden naar hetgeen je uitkomt - kies maar op het digitale menu – en geen product van zelfstandig redeneren en ervaren. De veelheid maakt het ons onmogelijk om nog langer een synthetisch beeld(1) te vormen van de werkelijkheid en verplicht ons ertoe terug te vallen een fragmentarisch en louter analytisch bewustzijn (2). De veelheid van kennis transformeert ons kennend bewustzijn tot een fragmentarische zoekmachine.

Naast de veelheid van kennis is er ook nog een tweede oorzaak: de misleidende neutraliteit van de digitale kennis. Als je op internet 'fascisme' intikt, kom je zowel op neo-nazipagina's terecht als op revisionistische als op antifascistische pagina's. En die meningen bestaan daar vredevol naast elkaar. Voor elke mening een plaatsje in de digitale ruimte! Maar de veelheid van informatie en kennis veroorzaakt een vreselijke vrijblijvendheid en vredige neutraliteit. De scheidslijnen van overtuigingen die vroeger het maatschappelijke bestel doorklieften lijken niet meer te bestaan in het digitale rijk. Tegenstellingen en conflicten worden geharmoniseerd en gepacificeerd (3). De informatiekkanalen en de digitale kennis vormen een nieuw mediëringsinstrument(4): de werkelijke maatschappelijke conflicten worden verwezen naar het vrijblijvende digitale rijk waar ieder een eigen stekje heeft. En in dat rijk verwordt kennis tot iets wat een beetje lijkt op koopwaar: je gaat langs de winkels (de internetpagina's), je snuffelt wat rond tussen de verschillende consumptieartikelen, je vindt uiteindelijk wat je 'past' (liefst

nog een of andere vrijblijvende levensstijl die geen engagement vereist) en wandelt daarna rustig en vreedzaam verder door de winkelstraat waar de meest tegengestelde artikelen worden aangeboden. Kennis is vrijblijvend geworden. De technologische evoluties hebben de aanvaarding van onrechtvaardigheid, onvrijheid en pure ellende alleen maar in de hand gewerkt, veel beter dan het christendom dat, met haar verheerlijking van het 'zuiverende' lijden (5), ooit heeft kunnen bewerkstelligen.

De diversiteit van informatie en kennis veroorzaakt niet alleen een algeheel pacifisme ten overstaan van volledig tegengestelde overtuigingen, maar ook een zekere verzelfstanding van het individu. Je kan op internet immers moeilijk spreken van schoolmeesters die zeggen wat nu eigenlijk juist of fout is. De enige schoolmeesters in het digitale rijk zijn de poortwachters zoals zoekmachine's (waar je lang niet alle pagina's mee kunt terugvinden) en eventuele censurerende instellingen (Moral Majority, Parental Advisories, de Chinese staat etc.). Vergeten we ook niet de eigenlijke bewakers en bezitters van de nieuwe communicatiemiddelen zoals internetproviders en softwarebedrijven. En als laatste, maar misschien wel belangrijkste uitloper van de explosie van de communicatietechnologieën, heeft ook de staat hand in hand met het kapitaal er een handig controle-instrument in gevonden. Denk maar aan de continue registratie van je consumptiegedrag, aan de digitale identiteiten die de staat je opdringt, aan de camera's op straat,... De permanente controle van continue (mogelijke) aanwezigheid van digitale registratie is ongetwijfeld de meest afschrikwekkende verwezenlijking mogelijk gemaakt door de explosie van digitale technologieën.

Maar buiten deze stoorzenders heerst er in het digitale kennisrijk een lichte vorm van anarchie: geen meester, en iedereen kan voor zichzelf spreken. Maar bestaat er dan zoiets als vrijblijvend anarchisme? De digitale anarchie blijft digitaal. In het domein van het tastbare blijven dezelfde structuren bestaan: kapitalistische patronen, repressieve staten, machomannen,... Op het eerste zicht lijkt de veelheid van de kennis dus ook tot een verzelfstanding van het individu te leiden. Een blik op de tastbare werkelijkheid bewijst ons echter dat de digitale anarchie geen anarchistische samenleving voortbrengt, wat niet wegneemt dat er een anarchiserend potentieel aanwezig is in de digitale communicatiemiddelen.

Die drie oorzaken – veelheid, neutraliteit en relatieve gezagsloosheid – laten ons toe het beest eindelijk een naam te geven: repressieve tolerantie. Ze ontwapenen de kennis en verwijzen hen letterlijk naar het domein van het niet-tastbare, van de gedachte, van het platonisch idealisme (6). In het rijk van de bits en de bytes is er geen tastbaar maatschappelijk conflict. Meer nog: de ontwapening van de kennis bemoeilijkt ook elk conflict op het domein van het tastbare.

Daarom kunnen we spreken van 'repressieve tolerantie': de nieuwe technologieën zijn niet waardevrij, ze dragen daarentegen een ideologie uit. De tolerantie en neutraliteit die ons gedictieerd wordt door de gefabriceerde publieke opinie is een ideologie die zich tot doel heeft gesteld heel het maatschappelijke leven te pa-

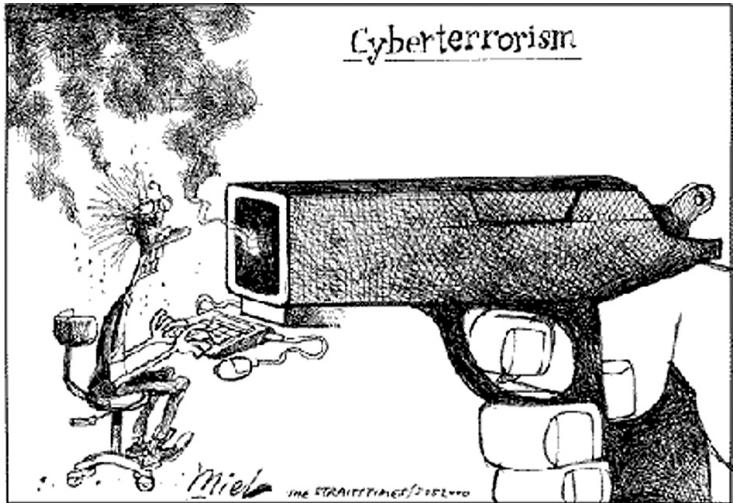
cificeren. En haar eerste stappen daartoe zijn de graduele verbanning van de kennis naar het domein van het eeuwig tolerante, vredevolle en individuele niet-tastbare. Deze opgelegde tolerantie is repressief omdat ze elk maatschappelijk conflict medieert en herleidt tot loutere 'meningsverschillen'.

Dat dit een gecompliceerd probleem is, zal door de verwardheid van dit artikel al wel duidelijk zijn geworden. Nadenken over verzet zal dan ook in hetzelfde bedje ziek zijn. Maar toch een kleine poging... De technologische ontwikkeling op het niveau van kennis en informatie is een mes dat aan twee kanten snijdt. Aan de ene kant de vreselijke repressieve tolerantie, aan de andere kant de individualisering van kennis die ons verlost van schoolmeesters. De vraag is dus hoe we kunnen strijden tegen de ideologie van de tolerantie zonder de individualisering terug te schroeven. Het kind met het technologiebadwater weggooien zou het weggooien van een mogelijke kennisanarchie betekenen, wat we dus niet willen. Daarom luidt de eerste opdracht het anarchiserende potentieel van de nieuwe communicatietechnologieën verder te ontwerpen, door radicale hackacties te ondernemen tegen de commerikkelens. Dat kunnen we doen door vrije software te ontwikkelen die gratis verspreid wordt, door internet weg te kapen van bedrijven via draadloze ncialisering van het internet,... Velen mogen dan meewarig zuchten als er over 'e-strijders' en 'hacktivistens' gepraat wordt, het zijn wel zij die de communicatietechnologieën uit de tentakels van de macht kunnen bevrijden. Het zijn zij die de poortwachters en controleurs kunnen uitschakelen. Maar het gevecht om de digitale ruimte te vrijwaren van reactionaire indringers gaat zonder twijfel ook hand in hand met 'tastbare' sabotage. Het

misbruik van digitale technologieën door staatsapparaten en door het bedrijfsleven kan je teengaan door hun infrastructuur te vernietigen. Vaak hebben ze zich al zo goed verschanst en ingegraven in de digitale ruimte dat een louter digitale strijd niet zal volstaan. De vernietiging of sabotage van technologische infrastructuur zoals camera's, zendmasten, registratiesystemen, datacomputers en communicatieapparatuur die inderdaad ten dienste staan van staat en kapitaal wordt dan een zinvolle optie.

De tweede opdracht gaat al wat ruimer: laten we niet langer terughoudend zijn, laten we ons niet langer schamen in onze strijd tegen de ideologie van de neutraliserende tolerantie. Onze kennis is niet vrijblijvend, is niet vredevol en staat niet neutraal in het maatschappelijke veld. Wij willen niet wennen aan deze maatschappij, wij willen onszelf niet trainen in de aanvaardig van onrechtvaardigheid en lijden in naam van 'tolerantie'. Meer dan ooit moeten wij in het domein van het tastbare opboksen tegen de publieke vrede die de onrechtvaardigheid en verkleutering probeert te maskeren. Onze tolerantie bestaat er niet in alles te dulden alsof het ons 'door de natuur' zo bepaald is, maar wel om ieders vrijheid te laten beginnen waar die van een ander begint. Bij wijze van slot: repressieve tolerantie, veroorzaakt door een fragmentering en vermenigvuldiging van de beschikbare kennis, kan alleen maar bestreden worden door de scheiding tussen het tastbare en het niet-tastbare te verwerpen. De huidige publieke vrede vindt haar wortels zonder twijfel in de communicatietechnologieën. Ons antwoord kan dan ook alleen maar een aanval op die vrede zijn.

-- laurent

De collaboratie van politiek en media met het Vlaams Blok

Een nieuw verzet tegen het veralgemeende fascisme

Bij de laatste verkiezingen is het Vlaams Blok de grootste partij in Vlaanderen gebleken. Hoe is de marginale afsplitsing van de steeds reformistischer wordende Volks Unie in 1978 vandaag kunnen uitgroeien tot waarschijnlijk het grootste extreem rechtse gevaar in Europa? De analyses van de burgerlijke pers en de politiek komen niet verder dan het VB af te schilderen als 'antipolitiek'. Het cordon sanitaire, de afspraak van de parlementaire democratische partijen om niet met het VB samen te werken, was vanaf het begin beargumenteerd vanuit het 'ondemocratische' karakter van de partij, eerder dan vanuit een gedegen analyse van de racistische en fascistische aard van het VB. Nu het cordon sanitaire langzaam maar zeker aan het afbrokkelen is gaan overal stemmen op over hoe het VB enkel profiteert van de isolatie en de 'demonisering'.

Het probleem is echter nooit deze isolatie op zich geweest, maar de inhoud waarmee deze beargumenteerd werd. Daarom wordt het dringend tijd voor een stevige analyse van het VB waarbij de evolutie en de afzwakking van hun standpunten de kritiek niet langer voor kunnen zijn. Hierbij kan een analyse van het politiek klimaat in Vlaanderen en het discours van de klassieke parlementaire partijen niet ontbreken. Het huidige beleid is immers reeds zover naar rechts opgeschoven dat ook het Vlaams Blok de gelegenheid heeft gekregen om op te schuiven naar een meer aanvaardbaar imago. Dat is waarschijnlijk de voornaamste oorzaak van haar laatste overwinning.

Het VB is inderdaad geen klassieke parlementaire democratische partij. Haar ontstaan dankt ze aan Karel Dillen, die in 1952 het internationaal bekende negationistische boek 'Nuremberg ou la terre promise' in het Nederlands vertaalde. Volgens dit boek zouden de joden de concentratiekampen na de oorlog zelf gebouwd hebben... Bij de oprichting van het VB in 1978 werd Dillen als voorzitter-voor-het-leven benoemd en was hij het die de partijlijnen uitzette. Dillen was voor het VB al jarenlang actief in het vlaamsche collaboratiemilieu en leidde de partij met strakke hand in een expliciet nationaal-solidaristisch(1) discours.

Deelname aan een parlementaire democratische regering ('de vleespotten van de macht' volgens Dillen) was voor hem uitgesloten. Eind jaren '80 verminderde Dillens invloed ten voordele van figuren als Filip Dewinter en Gerolf Annemans. Het zijn zij die de basis hebben gelegd van het VB zoals dat vandaag is met de vervanging van het oud-rechtse taalgebruik door hun nieuw-rechtse tegenhangers. Zo werd bv het woord 'ras' konsekwent vermeden en kwam in de plaats steevast 'cultuur'. De inhoud bleef uiteraard hetzelfde.

Hoewel de taal aangepast werd om het nazistische verleden zoveel mogelijk te verhullen, boette het programma niets in aan rechtse radicaliteit. Men zal zich waarschijnlijk de bokshandschoenen herinneren waarmee het VB campagne voerde voor de parlementaire verkiezingen van '91, wat meteen hun eerste doorbraak betekende met 10,3% van de stemmen. Een jaar later volgde het 70 punten plan, een samenraapsel van wat in die tijd nog algemeen herkend werd als de fascistische standpunten van de partij. Dit 70 punten plan is een historische meesterzet gebleken.

Wat verzwegen wordt over het 70 punten plan:

In de 2e versie die het VB uitbracht van het 70 punten plan in 1996 zijn 8 punten vervangen door nieuwe punten. De opgegeven reden is dat

deze punten toen al volledig of gedeeltelijk gerealiseerd waren door SP ministers Tobback en Vandelanotte. Het gaat om de volgende punten:

Punt 31: het verstrakken van de wetgeving die schijnhuwelijken onmogelijk moet maken

Punt 36: Het recht op arbeid voor kandidaat - politieke vluchtelingen werd afgeschaft.

Punt 37: De erkenningsprocedure voor kandidaat- politieke vluchtelingen werd ingekort; binnen de 3 maanden dient er een uitspraak te zijn over de ontvankelijkheid van het asiëlverzoek.

Punt 38: het oprichten van 'gesloten opvangcentra' voor uitgeprocedeerde asiëlzoekers (moderne concentratie kampen) - Er zijn vandaag gesloten centra in Zaventem (INAD), Melsbroek (127), Steenokkerzeel (127bis), Brugge (De Refuge), Merksplas en Vottem.

Punt 41: de onmiddellijke repatriëring van 'illegalen' - In 1992 werden er 974 mensen zonder papieren gedeporteerd, in 1995 waren dit er al 2699. Tijdens de regeerperiode van Agalev is dit aantal enkel gestegen, tegenwoordig worden er jaarlijks meer dan 6000 mensen het land uitgezet.

Punt 43: De uitwijzingsprocedure voor kandidaat-politieke vluchtelingen wordt strikter toegepast.

Punt 45: Het repatriëringsbudget steeg van 40 miljoen bfr in 1991 naar 158 miljoen bfr in 1995.

Punt 46: Ook gearresteerde geïllegaliseerden worden in gesloten centra opgesloten.

In de jaren '90 werden nog andere delen van het VB programma gerealiseerd: in stilte kwamen er overal cameras op straat en werd er vollop geëxperimenteerd met het deporteren met militaire vliegtuigen (C-130's). Waar het 70 punten plan in '92 nog de rechtstreekse aanleiding vormde voor de oprichting van het cordon sanitaire, vliegen er tegenwoordig bij wijze van spreke elke dag C-130's en zijn cameras op straat heel gewoon. Tegelijkertijd werd het 70 punten plan

in 2000 door het VB opgeborgen wegens te extreem. Het contrast tussen de intentie van het cordon sanitaire in '92 en het stil uitvoeren van het programma van het VB enkele jaren later is opmerkelijk. Nog opmerkelijker is dat dit tot op de dag van vandaag zo stil gehouden wordt. De parlementaire democratische partijen hullen zich in een mantel van schone schijn en het uitvoeren van VB programmapunten past daar nu eenmaal niet bepaald bij. Het is deze mantel van schone schijn die maakt dat het VB de enige partij is die tegen het politieke establishment ingaat. Het is vandaag, op het moment dat de parlementaire democratische partijen door kartelvorming elke vorm van inhoud verloren hebben dat het VB de enige partij met inhoud is geworden. Het is hemeltergend om op een politiek debat de liberale socialisten en de groene liberalen hun inhoudsloze politieke show te moeten zien opvoeren tegenover een goed voorbereide VB'er die hen stuk voor stuk zonder enige moeite onderuit haalt. De stemmen voor het VB zijn niet allemaal foertstemmen, het zijn stemmen van mensen die vollop meegetrokken worden in een duidelijk politiek project, wat in scherp contrast staat met de klassieke partijen die hun ideologische masker nog amper kunnen ophouden. Van Agalev tot het VB is het standpunt over het 'vreemdelingenprobleem' nagenoeg gelijk: er moet een 'humaan' maar daadkrachtig uitzettingsbeleid georganiseerd worden. Wij vragen ons echter sterk af hoe een gedwongen uitzetting ooit humaan zou kunnen zijn. Woorden zoals 'vreemdelingenprobleem', 'illegalen', 'allochtone criminelen', die 10 jaar geleden nog uitsluitend VB taal waren, worden nu algemeen gebruikt door politiek en media. De vraag dringt zich op of het VB nog nodig is voor een extreem rechts beleid.

Het oude spook van het fascisme duikt weer op.

Het politieke klimaat in Vlaanderen begint steeds meer te lijken op dat van Duitsland in het begin van de jaren '30:

* Ook toen konden de parlementaire democratische partijen hun maskers onder invloed van de economische crisis nog amper ophouden en was een mix van nationalisme en verwrongen socialisme de basis van het opdoemende extreem-rechtse gevaar.

* Ook toen waren het de sociaal-democraten die als antwoord op het fascisme aan kwamen draven met de 'autoritaire democratie'. Uitdenker hiervan was Hendrik De Man (een politicus die in verschillende opzichten gelijkenissen vertoont met Frank Vandenbroucke) die met zijn 'Plan van de arbeid' (1933) zowat de belangrijkste ideoloog binnen de BWP(2) was. Het plan omvatte een bestrijding van de werkloosheid door een versterking van de uitvoerende macht. Zijn 'ethisch socialisme' -tegenwoordig heel populair in de Spa bij figuren zoals bv Norbert De Batselier- omvatte een afkeuring van het conflictmodel op de werkvloer en plaatste daar een 'bevrijding in de arbeid' tegenover die sterk stinkt naar het corporatisme (3) van de nationaal-socialisten. Het was dezelfde Hendrik De Man die bij het uitbreken van de oorlog zou collaboreren. (4)

Ook toen waren het de onderste lagen van de bevolking die in de geest van het corporatisme zich dicht betrokken voelden bij de allerrijksten en samen het grootste deel van de extreem rechtse kiespubliek vormden.

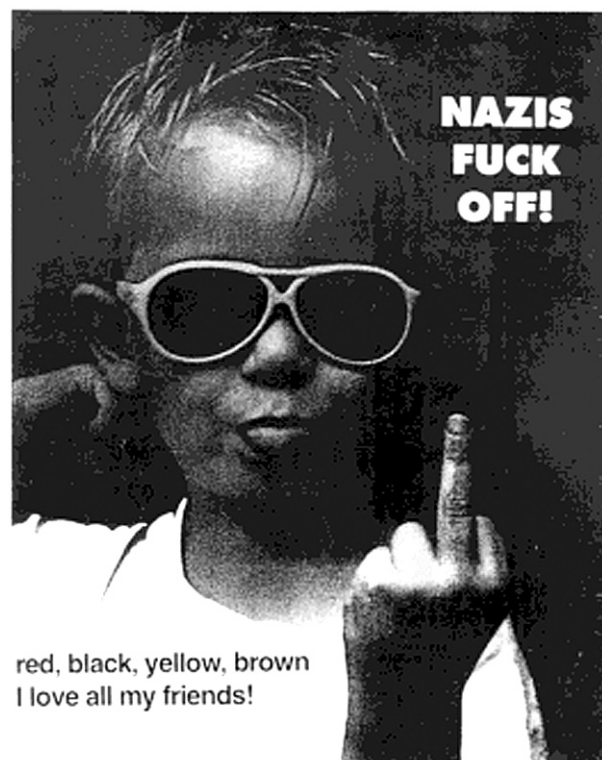
Ook de nationaal-socialistische

arbeiderspartij (de partij van Hitler) was een anti-establishment partij die door het politieke establishment van toen compleet verkeerd geanalyseerd is geweest en zelfs vandaag nog altijd verkeerdelijk verweten wordt het woordje 'socialisme' uit zuiver electorale redenen gebruikt te hebben. De nationaal-socialisten (nazis) mogen dan wel hevige anti-marxisten geweest zijn, hun corporatistische discours en hun verzet tegen het niet-Duitse kapitaal vertoont belangrijke gelijkenissen met autoritaire socialismen van toen en nu.

Het fascisme herboren

Het VB mag beweren wat het wilt, haar nationaal-solidaristisch (1) verleden is niet louter geschiedenis, het is de basis waaruit haar huidige programma ontstaan is. De radicaliteit waarmee een Karel Dillen zweerde onder geen beding aan de parlementaire democratische macht deel te nemen mag dan wel geëvolueerd zijn in het regeergeile discours van Filip De Winter, hun economisch bestel is nog steeds dat van het Vlaamse corporatisme; hun cultuurnationalisme(5) is nog steeds even totalitair en hun racistische krachtdadigheid als het op deporteren van 'cultuurvreemde elementen' aankomt nog steeds enkel te vergelijken met dat van de nazis. De manier waarop de vlaamsche arbeider 's nachts niet kan slapen van de angst omdat zijn 'volksgeenoot' de juwelier overvallen wordt, symboliseert het corporatistische politieke klimaat waarin het Vlaams Blok zo welig tiert.

Het is deze valse nationalistische band die de essentie vormt van het VB. Het is tegelijkertijd dezelfde constructie die constant versterkt wordt door politiek en media, waar tegenwoordig alles 'Vlaams' is. Om dit te counteren zal een stevige analyse van het VB, maar vooral die van het collaborerende politieke klimaat nodig zijn. Zij die tot nu toe elke verkiezing weer op een andere inhoudsloze partij gestemd hebben, zijn bezwaarlijk parlementaire democraten in hart en nieren te noemen, maar het VB zien ze ook niet zitten. Een groot deel van hen heeft waarschijnlijk gewoon de psychologische klik nog niet gemaakt om het bolletje bruin te kleuren, maar een ander deel wil gewoon alles behalve het VB. Dit laatste deel, samen met zij die 13 juni blanco, ongeldig of niet gestemd(6) hebben, kunnen zich beter zelf organiseren in het verzet tegen het VB. De kans is zeer groot dat in 2006 Filip De Winter burgemeester wordt in Antwerpen. Op zo'n moment is de val van de huidige paarse

KIDS AGAINST ASSHOLES

regering bijna onvermijdelijk en de kans dat het VB aan de macht komt zeer groot. Om dit te voorkomen moet er een massaal verzet komen, dat het zwaktebod van de parlementair-democratische partijen ver overtreft.

Een nieuw verzet

Het recht voor iedereen om te gaan en staan waar zij of hij wil, een wereld zonder artificiële naties en grenzen waarin cultuur gemaakt wordt door iedereen die dingen overneemt van anderen en er zelf wat aan toevoegt ipv het opleggen van een ingebeelde nationale of reële religieuze cultuur aan iedereen die daar dreigt van af te wijken, het is mogelijk! Het is vanuit dat perspectief dat wij mee willen bouwen aan een breed verzet tegen het herboren fascisme. Vreemd genoeg leert de ervaring ons dat er onder de sympathisanten van Open Poort, een radicaal linkse actie in Leuven tegen de sociale huisvestingsmaatschappij Dijledal, vooral VB’ers bevonden. Niet verwonderlijk als je weet dat de enige andere politieke groepering (de bezoeken van VLD’ster Patricia Ceysen daargelaten) die zich tegen het corrupte beleid in de paternalistische sociale sector verzet het VB is. Het VB is inderdaad het enige partijpolitieke alternatief voor mensen die genoeg hebben van de postjesverdelers. Het racisme bij de SP stemmers dat jarenlang een taboe is geweest, maar nooit tot in de wortel werd aangepakt, tiert weer welig en vertaalt zich voornamelijk in het miljoen VB stemmen. Een zoveelste bewijs dat de autoritaire socialisten enkel in woorden een antiracistisch discours volgen, maar in de praktijk daar op zuiver opportunistische manier mee omgaan. Dat steeds meer mensen de politieke show van de parlementair democratische partijen doorprieken is op zich een goede zaak. Het is echter schrijnend dat de enige politieke groepering die hieruit naar voren komt het VB is. Het is onze taak om een anti-parlementair alternatief naar de voorgrond te brengen in een nieuw verzet waarbij onze aandacht vooral uitgaat naar het radicaal bekritisieren van elk nationalisme en het opbouwen van samenwerkingsverbanden met de belangrijkste slachtoffers van het VB, nl. de migranten en de geïlegaliseerden.

Wordt vervolgd...

-- Roos&Zwart

(1)nationaal-solidarisme: de Vlaamse variant van het nationaal-socialisme die minder imperialistische trekjes had en zich meer op het cultuurnationalisme dan op het rassennationalisme baseerde dan zijn Duitse tegenhanger; het solidarisme staat voor een ‘solidariteit’ over de klassegrenzen heen die zich economisch vertaalt in het corporatisme
(2)BWP : Belgische werklieden partij, toenmalige sociaal-democratische partij
(3)corporatisme : een ‘sociale vrede’ waarbij mensen uit verschillende lagen van de bevolking het conflict vermijden en berustend in hun positie samen werken voor ‘het belang van allen’, bv ‘het Duitse volk’. Vergelijk bv met de door sociaal & christen-democraten gepropageerde eenheid die vandaag bestaat tussen de vakbonden en het patronaat, waarbij beiden het conflictmodel reeds lang verworpen hebben en samen werken voor het belang van ‘alle vlamingen’.
(4) Of zoals de Spa het formuleert: Hendrik de Man werd in 1939 de eerste Vlaamse voorzitter van de BWP: hij oriënteerde de BWP in Vlaanderen naar een meer uitgesproken Vlaams profiel, wars van het “vertaalde socialisme” van weleer. In 1937 werd het eerste Vlaams socialistisch congres georganiseerd. Het nieuwe profiel leidde op concrete momenten tot een tijdelijke breuk met de Franstalige socialisten, wat onder meer bleek bij de stemming rond de erkenning van het Spaanse Burgos-regime (fascistisch regime van Franco nvda) in 1938. (bron: http://www.s-p-a.be/nationaal/ideeen/geschiedenis/schets/gesch_morgenrood.asp)
(5)cultuurnationalisme: een nationalisme dat zich legitimeert door de mythe van de cultuur van een bepaald ‘volk’/ ‘natie’ en deze cultuur als norm oplegt aan alles wat daar van afwijkt
(6)Uitslagen van de mensen die niet, blanco of ongeldig hebben gestemd :
Vlaamse Raad : 6,20%
Europa : 9,19%
Waalse raad : 10,49%
Brussel : 16,42%
Duits gewest : 11,05%
(bron <http://verkiezingen2004.belgium.be>)

Open Poort weer gesloten door asociale huisvestingsmaatschappij Dijledal.

Het is weer een goeie 2 maanden geleden dat enkele krakersters uit Leuven een sociale woningblok van de asociale huisvestingsmaatschappij Dijledal kraakten. Het gebouw was toen kort geleden ontruimd voor een renovatie. Nochtans klaagden de bewonersters van het gebouw al meer dan 20 jaar over de vochtproblemen, die met een simpele vervanging van het afvoersysteem op de terrassen reeds lang konden zijn opgelost. Al die tijd was de enige ‘oplossing’ die Dijledal gaf het openzetten van de ramen met de verwarming op volle toeren. De echte reden van de renovatie is dan ook ergens geheel anders te zoeken. Het gebouw staat aan één van de voornaamste ingangswegen van Leuven (Brusselse poort, vlak bij afrit A2) en past niet in het plaatje van de ‘Provinciale Metropool’ die Leuven volgens Tobback & co zou moeten worden. In deze zuiverheidsdroom is geen plaats voor alles wat niet blank en/of rijk is. Het gebouw, één van de typische lelijke blokken gebouwd in de jaren ‘70, is dus gewoon niet sjiek genoeg voor dit Leuven van en voor burgertruten. In de plaats moet een gebouw komen met uitstraling. Er is sprake van een verdubbeling van de huurprijzen en er zouden kamers verdwijnen. Dit zorgt ervoor dat de oorspronkelijke bewonersters -die bij de voltooiing de eerste aanspraak krijgen op bewoning- in realiteit geen enkele kans meer zullen maken om weer in te trekken in het gerenoveerde gebouw.

De krakersters hadden heel andere plannen met het gebouw. Ze waren al begonnen met een bescheiden renovatie die vooral bestond uit simpele klusjes die door Dijledal ook zonder ontruiming makkelijk

zouden kunnen geklaard geweest zijn. Alle mensen die een dak boven hun hoofd zochten waren welkom en naast één dakloze die zich al geïnstalleerd had, stonden er verschillende gezinnen klaar om te verhuizen. Een anti-autoritair socialistische oplossing die niet van bovenaf werd geregeld en opgelegd, maar door de directe actie van mensen zelf realiteit werd.

Het mocht echter niet zijn. De autoritaire pseudosocialisten van de Spa, gemeenteraad, OCMW en Dijledal, dat is één pot nat. Zij hadden andere plannen met ‘de mensen’ en besloten dan ook over te gaan tot een tweede ontruiming van het gebouw. Via een eenzijdig verzoekschrift, graag verleend door het (on)rechtssysteem, werden de nieuwe bewonersters uit het pand gezet. Een gezin met 5 kinderen die na een onbewoonbaarheidsverklaring terecht kwam in één kleine studio had nu een ruim appartement in Open Poort kunnen hebben. De poort is echter weer gesloten en de jacht op de uitgeslotenen weer vollop open. Ondertussen verdwijnen door racistische onbewoonbaarheidsverklaringen en verhoging van de huurprijzen in de asociale huisvesting de laatste ‘onzuiverheden’ uit Leuven. Hiervoor heeft men het Vlaams Blok niet eens nodig gehad!

Het wordt dringend tijd dat de roze brillen worden afgezet -desnoods afgerukt- opdat we duidelijk kunnen zien hoe broodnodig het verzet is. Ook jij kan je hierin engageren. Er zijn kraakpanden, vluchtelingenorganisaties, anarchistische centra, etc waar iedereen welkom is om zich mee te organiseren. Wacht niet langer en kom eens langs.

Boycot Marktrock 2004!

Traditiegetrouw houden de Leuvense krakersters ook dit jaar weer een “boycot marktrock”(BMR), sinds 1996 een 1 tot 3 daags festival waarmee wij een alternatief willen aanbieden voor het commerciële circus Marktrock. Een alternatief voor en door jongeren en muzikliefhebbers die muziek lief hebben ipv geld. Een alternatief dat muzikaal niet af te grenzen valt, en waarbij het verschil tussen artiesten en consumenten wordt neergehaald. Een festival van ons, en niet van coca-cola, niet van redbull, radio donna of sabam, om er maar enkele te noemen. Nee bedankt, wij willen iets dat echt is. Omdat een mening niet per se doordacht is, zijn velen van “mening” dat wij met BMR “anti” zijn om anti te zijn. Inderdaad, er is heel wat dat ons stoort in circus MR, maar in de praktijk betekent “tegen iets zijn” voor ons “vóór iets anders zijn”. Of dit beter is, bepaalt ieder voor zich. Een klein overzichtje...

Leuven aan de commercie

Het wordt zo niet altijd gezegd, maar de belangen van oa. VZW Marktrock liggen in de sfeer van de commercie. Hoe meer verbruikers hoe beter (cfr. Tobback met zijn hoe-meer-investeerd-hoe-beter-mentaliteit), en als het “bijna gratis” is, moppert “bijna niemand” over de schandalige prijzen. Waarmee de sympathieke “bijna gratis”-handelaars, sponsors en andere kapitalisten gelijk hun imago van culturele idealisten weer verdienen. Maar niet iedereen is even blij met deze toeristische attractie. Niet iedereen beschikt immers over de bergen geld nodig om je dorst te lessen of de overbodige brol te kopen die door de sponsors via honderden kilos overtollig afval wordt gepromoot.

Ineens mag de stad een stort worden voor een wild consumerende toeristenmassa, als het (imago) maar geld oplevert. Wij zoeken daarentegen, net als vele honderden jongeren die afgelopen jaren, naar een vrijplaats, waar deze

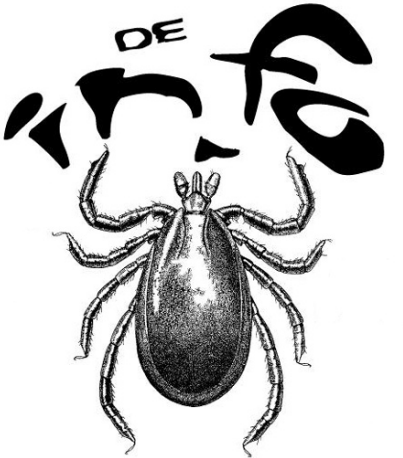

kapitalistische gedachte geen plaats krijgt om in de schijnwerper te staan, en niet diegenen die met hun rockster-maniertjes en hun grootst-gemene-delermuziek op rijkdom en succes komen jagen. Ook al zeggen veel artiesten dat ze er niet rijk van worden, de gigantische bedragen die er op MR van portefeuille wisselen, gaan niet naar idealistische muzikliefhebbers. Bij ons is dit evenmin het geval, maar het weinige geld hier gaat naar de gemaakte onkosten. Behoren voor ons niet tot onkosten: flitsende 56-kleurenaffiches, eigen gewin, de kas speken van bloedzuigende bureaucraten als sabam, sponsors tevreden stellen, ... Dáár draait voor ons een festival niet om.

In de praktijk kan dus iedereen met een gezonde afkeer van kapitalisme, xenofobie en plat toerisme terecht in de gekraakte zaal van Villa Skwattus Dei. Daarenboven zijn wij – in tegenstelling tot het stadsbestuur van Leuven – niet geneigd “slechts” 30 ton afval als een “succes” te zien. Bvb in 1999 slaagden wij erin met 700 bezoekers op 3 dagen slechts een 50-tal bekertjes te moeten weggooien. Bewustzijn is een eerste stap naar participatie, en participatie is een stap vooruit, weg van consumptie. En daar zijn wij voor.

<http://www.boycotmarktrock.tk>

De stoute kinderen van het Sociaal centrum / Autonom Jongeren Centrum

Heropening Info-Teek

Vanaf BoycotMarktRock (13-15augustus) opent de info-teek in Villa Skwattus Dei opnieuw de deuren.

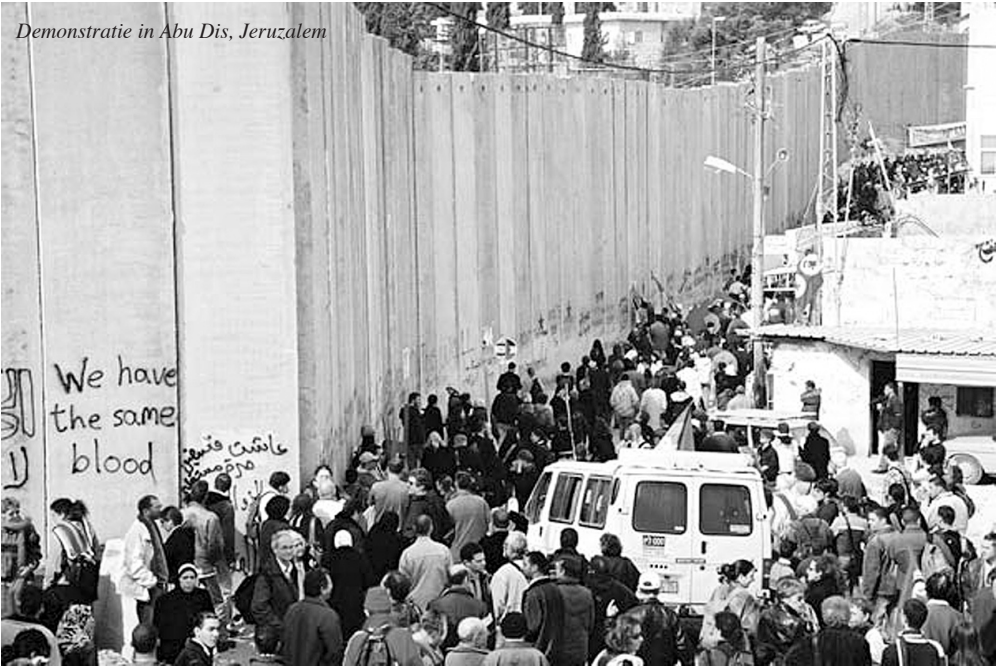
Boeken, tijdschriften, video's, muziek e.a. zullen aanwezig zijn en dankzij het nieuwe uitleensysteem gemakkelijk vast te krijgen. Alles draait rond thema's zoals anarchisme, antifascisme, verzet, vluchtelingen, kraken en nog veel meer. Om de revolutie een handje te helpen, verspreiden we ook maar al te graag t-shirts, stickers en posters. Iedereen die nog met interessant materiaal zit, kan dat aan ons bezorgen aangezien we ons aanbod willen blijven verruimen.

Schapenstraat 29, Leuven
Open op maandag van 19u – 22u
en op woensdag van 18u – 20u
of op afspraak
Contact: 0486/663 429 of 0499/214 497
<http://www.geocities.com/infoteekleuven>

Directe axes tegen bouw apartheidsmuur

Anarchistenes tegen de muur!

Er zijn zo van die afspraken waar je weken van tevoren reeds naar uikijkt. Eén van die momenten –voor mij- was de komst van Abel Paz naar de lage landen. Een wandelend stukje geschiedenis; een levende referentie als het over de spaanse burgeroorlog, de anarchistische revolutie van ’36, Duruti of anarcho-syndicalisme gaat. Dan blijkt echter plots dat de anarchistische geschiedschrijving veelal aan dezelfde machistische kwaaltjes lijdt als deze van de ‘Groten’. De man ware beter thuis gebleven...

Daarnaast heb je die afspraken die je zeker niet wilt missen, maar die je naarmate ze dichterbij komen steeds meer onrust inboezemen. En dan komt daar eindelijk die verademing of de blijde verrassing. Het discours en de strijd van ‘Anarchists against the wall’ biedt een sprankeltje hoop in tijden van racistisch en nationalistisch opbod...

DE NAR: Jullie zijn op tour onder de naam *Anarchists against the wall!* Waarom anarchistenes?

ROTEM: Het zijn eigenlijk de Israëlische media die ons kort na de eerste berichten over directe axes tegen de bouw van de apartheidsmuur ‘the anarchists against the wall’ zijn gaan noemen. Wij zijn echter al langer actief in tal van verzetsbewegingen en zien onszelf als een deel van een wereldwijde anarchistische stroming. Ruw geschetst zijn er twee belangrijke machten in de wereld; de gouvernementele en de niet-gouvernementele. Regering en staat staan tegenover de belangen van de mensen.

DANIELA: Over de hele wereld worden mensen opgedeeld in groepjes en tegen elkaar opgezet, belangrijke instrumenten hierbij zijn de staat en het nationalisme. De staat is op zich een racistisch concept. In plaats van mensen te verenigen in een strijd tegen onderdrukking, speelt het slachtoffersters van deze onderdrukking tegen elkaar uit.

Wie? Wat? Hoe?

DE NAR: Waarom tegen de muur?

DANIELA: De strijd tegen de muur is maar een deel van onze strijd. Het is maar één van de vele symptomen van de druk die de Israëlische staat uitoefent op de Palestijnse bevolking. De muur is bedoeld om ons nog meer te verdelen, het is een barrière tussen ‘Israëli’s’ en ‘Palestijnen’. Elk positief contact, elke samenwerking, elke gezamenlijke stap naar vrede van onderuit, tussen Israëli’s en Palestijnen moet worden vermeden. De muur –letterlijk en figuurlijk- die opgetrokken wordt tussen de mensen, moet de regering helpen om haar oplossingen als enig haalbare alternatief verkocht te krijgen, tegen de wil van elkeen die de opsplitsing tussen mensen niet ziet zitten en wars van de muren van onbegrip samen wenst te werken.

ROTEM: De muur heeft vooral een sterke symbolische waarde. Het visualiseert op een duidelijke en schrijnende manier de eigenlijke agenda van zowat elke regering en staat. Ook ten aanzien van de Israëlische politiek, moeten we vaststellen dat het hier enkel een zoveelste nieuwe stap is in eenzelfde richting. Het past perfect binnen het beleid. De muur zal nog feller dan vandaag reeds het geval is, de bewegingsvrijheid van de inwoners van de Palestijnse dorpen, hun toegang tot medische en sociale ondersteuning en de toegang tot het onderwijs, water en voedsel,... in het gedrang brengen. Contacten tussen mensen, Israëli’s en Palestijnen, Palestijnen van verschillende dorpen,... worden aan banden gelegd. Dit alles zal de stille transfer enkel maar stimuleren. Met de stille transfer doelen we op mensen die door de combinatie van verschillende maatregelen gedwongen worden om hun hebben en haven te verlaten om het elders nog eens te proberen. Zo zien we hele gemeenschappen op de vlucht slaan, zonder dat zij hiertoe ooit ‘verplicht’ werden.

DE NAR: Wat verstaan jullie onder directe axes?

ROTEM: We spreken mensen aan op hun persoonlijke verantwoordelijkheid en moedigen hen aan om op een geweldloze manier terug te vechten (met geweldloos wordt in deze enkel bedoeld dat men geen actief fysiek geweld jegens andere levende wezens zal gebruiken, nvda). Belangrijk hierbij is dat we onmiddellijk de strijd aanbinden met de opgeworpen barrières; de betonmuur die men aan het bouwen is, maar ook de muur van onbegrip tussen de plaatselijke dorpsbewoners en de israelische burgers. Met onze axes proberen we bijvoorbeeld de toegang tot een stuk landbouwgrond te herstellen, mensen te mobiliseren tegen de muur en de mogelijkheden van zo’n mobilisatie te laten zien.

DANIELA: Misschien is de axie in hoofdzaak wel symbolisch te noemen. Een poging om

andere krachtsverhoudingen op te bouwen. In dat opzicht is ook elke breuk in de muur, elke scheur in de draad een nieuwe stap voorwaarts. Onze eerste axie kwam er na een uitnodiging van een aantal Palestijnse dorpsbewoners die ondanks de beloftes van de Israëlische overheid niet meer aan hun land geraakten om het te bewerken. De dorpsbewoners wilden overgaan tot axie, maar wilden ook graag enkele Israëli’s erbij. Bij het eerste axiekamp waren er nauwelijks een 35-tal Israëli’s betrokken. Een aantal dat sindsdien blijft stijgen... (Het gebeurt wel vaker dat er een consensus is tussen axievoerdersters om ‘Israëli’s’ voorop te laten lopen in axes. Dit is niet alleen de enig mogelijke manier om tot een minimum aan communicatie te komen met de Israëlische militairen en privé veiligheidstroepen en het kan nogal wat schelen in aantallen slachtoffersters. nvda)

DE NAR: Hoe waren de reaxies van de staat, de massa-media en de zogenaamde publieke opinie op jullie axes?

ROTEM: De eerste weken – zolang er niemand neergeschoten was - waren de media niet echt geïnteresseerd in onze axes. Bij onze derde golf van axes konden we plots wel op media-aandacht rekenen. Er was een Israëlisch activist neergeschoten (de actievoerder werd zwaar getroffen in het been, nvda) door het

Israëlische leger. De media hebben het debat dan gereoriënteerd; het ging niet langer over de muur of over de inhoud van de axes, maar wel over het feit of de militairen weet hadden van de identiteit van de beschoten activist voor ze het vuur openden. Dit toonde nog meer eens aan hoe racistisch de Israëlische media zijn. Er geraken immers dagelijks mensen zwaar gewond bij militaire interventies.

DANIELA: Na het incident gingen wel steeds meer mensen inzien hoe de militairen hen voorliegen en zich schuldig maken aan zware onderdrukking. Er is zeker meer sympathie voor onze axes. Ook al staan ze niet achter de axes zelf, velen bij de Israëlische publieke opinie vinden dat we het recht hebben om zulke axes te ondernemen en verzetten zich tegen het geweld. Dit lijkt mij niet geheel negatief. We gaan ook naar de axes als Israëli’s, net vanuit onze specifieke situatie –tussen Israëlische en Palestijnse druk- en om andere Israëli’s te laten zien dat het mogelijk is om zich te verzetten. De media-aandacht die we krijgen vanuit Israël is niet onbelangrijk. We willen uiteindelijk vooral invloed uitoefenen op het denken en handelen van de inwoners van Israël, waar wij ook toe gerekend worden. We verzetten ons, als een deel van de samenleving waarin we leven en trachten zij die het kunnen veranderen, te mobiliseren. Mensen kunnen meer doen dan eens om de vier jaar te

Feiten over de apartheidsmuur

(zie ook interview + illustraties)

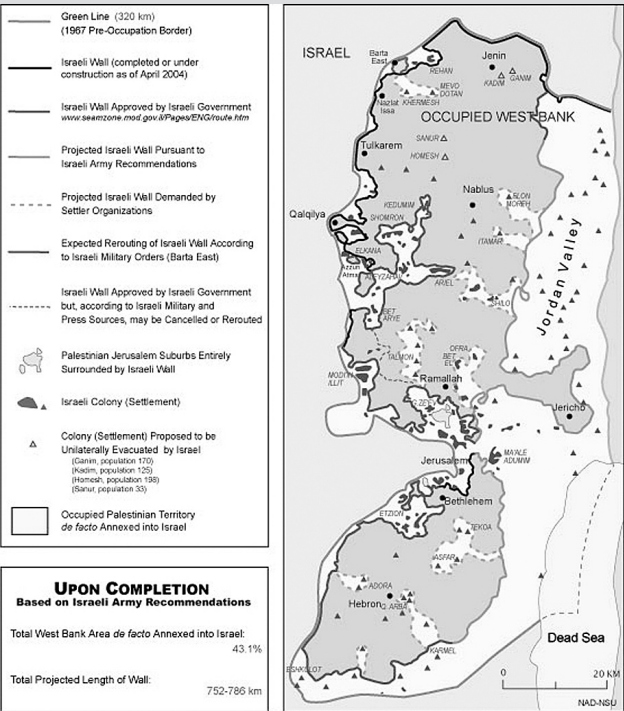
In tegenstelling met wat de Israelische regering beweert, wordt met de bouw van de muur de internationaal erkende grens tussen Israel en Palestina (de green line) niet gerespecteerd. De muur wordt vaak enkele honderden meters op Palestijns grongebied gebouwd. Aldus wordt niet alleen het landje-pik verdergezet, maar worden landwerkersters van hun akkers afgesneden, dorpen uiteen gerukt... De muur is duidelijk geen aaneensluitende buitengrens, maar maakt in tegendeel dat er als het ware drie grote Palestijnse eilandjes ontstaan. Hetzelfde verschijnsel van landje-pik en van het afsluiten van verschillende stadsdelen, woongebieden,... zien we ook in Jeruzalem gebeuren.

Hele dorpen worden van elkaar afgesloten en dit zowel binnen de grenzen van Palestina als tussen Palestijns en Israelisch gebied. Duizenden mensen geraken geïsoleerd van onderwijs, water, hun broodwinst,familie, vriendinnen, medische voorzieningen,... (zie ook de stille transfer)

Er zijn minstens 56 gemilitariseerde checkpoints op de wegen tussen de steden en dorpen in de Westbank. Meer dan 605 fysieke wegblokkades in de vorm van cementblokken en geulen, die de toegang tot en naar Palestijnse dorpen en steden verhinderen, maken het dagelijks leven bijzonder moeilijk. De toegang tot minimum nutsvoorzieningen staat permanent onder druk en men leeft in permanente onzekerheid.

Reeds van bij de aanvang van de bouw van de Muur, verloren vele mensen hun grond en werden ze afgesneden van hun waterbronnen.

De muur is omgeven door een bufferzone van 30-100 meter, bestaande uit prikkeldraad, elektrische draad met sensoren, patrouillewegen, geulen, bewakingscamera’s, toegangspoorten en uitkijkposten. De muur zelf heeft een gemiddelde hoogte van 8 meter en de geplande lengte in de Westbank bedraagt zo’n 700 km. Aan 2 miljoen €/km laten we u het rekenwerk wel even zelf doen...

gaan stemmen. Ze kunnen ongehoorzaam zijn, directe axies ondernemen, betogen, ze kunnen weigeren in het leger te dienen en te collaboreren met de gemillitariseerde samenleving. We willen de Israëlis ook laten zien dat het mogelijk is om samen te werken.

DE NAR: Zien jullie ergens een uitweg voor het conflict?

ROTEM: Kapitalistische natiestaten zullen nooit soelaas brengen. Zelfs in het geval van een vredesakkoord tussen de leiders, zullen mensen onderdrukt worden, zij het door de PLO of door Gates (Bill Gates is één van de grote poenscheppers achter en stichter van het Microsoft imperium, nvda) en diens logica. Als je naar de situatie in de wereld kijkt, is het wel duidelijk dat er geen hoop te rapen valt aan de zijde van welke kapitalistische of natie-staat dan ook.

DANIELA: We moeten hier en nu het nationalisme en het kapitalisme bekampen, maar steeds in het kader van een wereldwijde strijd. Israël is maar één van de schakels in een rechtse, nationalistische en kapitalistische wereld. Mensen van over heel de wereld zouden best de strijd aangaan met plaatselijke uitingen van de wereldwijde onderdrukking, in solidariteit met gelijkaardige strijden waar dan ook. Op het vlak van racisme en nationalisme zal er een radicale verandering op wereldschaal nodig zijn. Je ziet het racisme overal toenemen niet alleen in de bezette gebieden, maar ook binnen Israël en in heel Europa.

ROTEM: De Palestijnse bevrijdingsstrijd die wij vervoegen, is voor mij geen nationalistische strijd. Het is een strijd tegen bezetting, staatsonderdrukking en economische uitbuiting. Ik denk wel dat we de mening van de mensen die echt in het dagelijkse verzet zitten moeten respecteren, ook al komen ze op voor een Palestijnse staat. Wij kiezen duidelijk voor een ander geluid...

Autonomie

DE NAR: In hoeverre wordt het idee van een Palestijnse staat gesteund in de Palestijnse gebieden?

DANIELA: Het heeft heel wat steun. Zeer zeker, maar ik denk wel dat dit het gevolg is van een wijdverspreide theorie die stelt dat de staat voorwaarde is tot vrijheid. Deze foutieve gedachte leidt vele mensen die onderdrukt worden in Palestijns gebied tot de keuze voor een autonome staat, verlost van de bezetting door de Israëlische staat. Gelukkig zijn er ook mensen, zowel in Israël als in Palestina, die willen aantonen dat we ons niet moeten laten verdelen. Eén gezamenlijke autonomie om de wereld te tonen dat het nationalisme bestreden moet en kan worden.

DE NAR: Wat denk je van mensen die wel in de strijd van het anti-zionisme, maar bijvoorbeeld niet in een meer concrete en lo-

kale anti-racistische en anti-nationalistische strijd of in de vluchtelingenstrijd geëngageerd zijn?

ROTEM: Ik denk dat mensen in België zich in hun strijd best focussen op wat er in België gebeurt; tegen de groei van extreem-rechts, tegen de vluchtelingenkampen,... Internationale solidariteit is heel belangrijk, maar kan niet het enige exclusieve zijn.

DANIELA: Een deel van de solidariteit bestaat er juist in om de lokale strijd als een deel van iets wereldwijds te zien. Als je niet ziet wat er in je omgeving misloopt, in je huishouden, je straat,... daar waar je werkelijk meteen iets kunt veranderen, is het nogal hypocriet om de hele tijd op een strijd ‘elders’ te focussen. Het is geen oplossing. Je gaat heelder dagen zitten zeuren in plaats van te strijden tegen het systeem dat ons allen onderdrukt. Zeuren, zonder concrete strijd leidt tot depressies en minder slagkracht. Alle staten onderdrukken en hebben specifieke belangen, dat belet hen echter niet om solidair te zijn met elkaar. Daarom denk ik dat we ze elk op ons niveau moeten bestrijden in solidariteit met andere groepen.

DE NAR: Hoe kunnen we die solidariteit concreet maken?

DANIELA: Een eerste element is de informatie en de kennis, om de onwetendheid en de vooroordelen te bestrijden. Een tweede belangrijk aandachtspunt is het feit dat we moeten blijven strijden tegen verschillende vormen van onderdrukking en onze aandacht niet volledig mogen laten afleiden door enkele individuen of deel-aspecten van het systeem. Dan zitten we terug bij de vraag hoe de solidariteit te kaderen en waakzaam blijven voor de nationalistische, racistische,... impasse.

DE NAR: Wat vinden jullie van de oproep om Israëlische producten te boycotten?

ROTEM: Ik steun die oproep. Ik denk echter wel dat enkel een boycot van de Israëlische producten, getuigt van foute analyses. Er is geen fundamenteel verschil tussen Israël en de meeste andere staten. Of neem nu mensen die Israël boycotten, maar wel vlees eten; dat is niet enkel dom, maar zelfs zinloos.

DANIELA: Zoals we eerder al zeiden, zolang je alles maar in een ruimer perspectief ziet en geen ongefundeerde exclusieven gaat stellen. Als je geen Israëlische producten koopt, welke staten steun je dan wel? Welke bedrijven steun je? Hoe zit het met de globalisering? Als consument, kun je maar beter zo kritisch mogelijk zijn in je consumptie- en koopgedrag. Best consumeer je natuurlijk zo min mogelijk en hou je een ruimer beeld van het kapitalisme voor ogen dan dat van het enge ‘kritisch consumentisme’. Anderzijds kan het ook mensen binnen Israël zelf aan het denken zetten. Ondanks de manipulatie door de regering, de media en het leger, zijn er toch mensen die zich kritische vragen beginnen stellen bij de bezetting en de

dagelijkse bezettingspolitiek. Ook in Israël zijn er trouwens boycot-axies tegen bijvoorbeeld producten die uit de nederzettingen in Palestina komen.

DE NAR: Hoe zit het met het migratiebeleid in Israël?

DANIELA: We hadden het eerder al over de stille transfer van mensen. Deze politiek doet zich op de plaatsen voor in Israël waar er geen joodse meerderheid woont. Net als in zovele andere landen worden mensen ook hier gedwongen om zich in erbarmelijke omstandigheden te laten uitbuiten of te verhuizen. Ik denk dat we er dus allen goed aan doen om onze dagelijkse strijd zo concreet mogelijk te maken, alsook onze solidariteit met anderen.

DE NAR: Hoe is het om als ‘niet-jood’ in Israël te wonen?

DANIELA: Dat is moeilijk te zeggen aangezien we zelf geen niet-joden zijn, maar de Israëlische regering gebruikt allerlei racistische middelen om de Palestijnse bevolking te discrimineren op vlak van gezondheidszorg, educatie,... Zo probeert Israël o.a. de bedoeïen van hun gronden weg te jagen, zodat ze daar Israëlische steden kunnen bouwen waar een joodse meerderheid kan gehuisvest worden. Daarom weigert de regering hen te erkennen, waardoor ze geen of nauwelijks toegang hebben tot elektriciteit, waterbronnen, e.a. nutsvoorzieningen. Ze ervaren dus enorm veel druk om deze gebieden te verlaten. Er zijn ook veel ‘illegale’ immigranten, zoals Filippijnen, Afrikanen en Oost-Europeaanen, die in voortdurende angst leven gedeporteerd te zullen worden. Hun paspoort wordt afgenomen door werkgevers die hen dan dwingen voor een laag loon voor hen te werken. Sommigen hebben ondertussen al kinderen die in Israël geboren zijn en nog krijgen deze mensen geen verblijfsvergunning.

ROTEM: Vergis je niet, hetzelfde speelt zich af in heel Europa; er speelt zich een demografische

oorlog af! In Israël heet dat dan: hoeveel joden en hoeveel Palestijnen wonen op dat gebied? (Sommige mensen stellen zich wel eens de vraag of Israël een democratische danwel een demografische staat is. Wie wat minder geobserveerd is door de politiek in het Midden-Oosten –en veelal in het bijzonder of zelfs exclusief de politiek van Israël- zal al gauw merken dat deze vraag zich bij elke moderne democratie stelt. De vlaamsche variant van dit alles, is de explosieve cocktail migratie-vergrijzing-draagvlak-sociale mix. nvda)

Democratische farce

DE NAR: Kan je begrijpen dat 25% van de mensen hier op een fascistische partij stemt?

DANIELA: Israël probeert zich terzelfdertijd te presenteren als democratie en als natiestaat, wat natuurlijk onverzoenbaar is. Het maakt Israël racistisch t.o.v. mensen met een andere nationaliteit (bv 20% van de bevolking is Palestijns). Bovendien is er die demografische oorlog, in welke men voortdurend probeert een joodse meerderheid te behouden of te bewerkstelligen in steden en dorpen.

DE NAR: Wat denk je over stalinistische en pro-Palestijnse groepen die ontkennen dat er burgerslachtoffersters zijn in Israël, omdat men in Israël, volgens hen, altijd deel uitmaakt van een militaire bezettingsmacht?

DANIELA: Als anarchiste geloof ik dat alle burgers in alle staten op één of andere manier onderdrukt worden. In Israël worden mensen gehersenspoeld om het leger te steunen en deel uit te maken van het systeem. Ook sommige ‘daders’ zijn slachtoffer van dit systeem en we moeten ons daarvan bewust zijn als we het conflict gaan analyseren. Dit betekent niet dat we geweld tegenover mensen goedkeuren of geloven dat mensen moeten sterven voor hun

Israelische groepen in verzet:

- Taayush: Arabisch-joods partnerschap: <http://www.taayush.org>
- One Struggle-VegAnarchist: dierenbevrijding: <http://www.onestruggle.org>
- Physicians for Human Rights: <http://www.phrmg.org>
- Btselem: brengt verslag uit over mensenrechtenschendingen in de bezette gebieden: <http://www.btselem.org>
- ICAHD Israeli Committee against House Demolition: <http://www.icahd.org>
- New Profil, feministische beweging, <http://www.newprofile.org>
- Israelische burgers tegen de Muur, <http://www.gader.org>
- Coalitie van Vrouwen voor de Vrede, <http://www.coalitionofwomen4peace.org>
- Remembering the Narba, <http://www.narbainhebrew.org>
- Shministim, Israelische jongeren die weigeren deel te nemen aan de militaire bezetting, <http://www.shministim.org>
- Israelische Punk, <http://www.gutzy.com>

Met dank aan Daniela en Rotem.
contact met Rotem, Daniela en vriend(inn)en? isranarchists@intermail.co.il

leiders. Wel zie je dat als de legerdienst niet verplicht is, de soldaten vaak komen uit de lagere sociale klassen, omdat het leger een goed loon biedt en andere voordelen aanbiedt om mensen in te lijven. Zelfs schuldige slachtoffers blijven slachtoffers.

ROTEM: Voor stalinisten maken alle Israelische burgers deel uit van de bezetting. De enige oplossing is dat we mensen gaan zien als mensen met gevoelens, en niet als machines. Als we alle soldaten als slachtoffers gaan zien, speelt dat ook in de hand van de regering. Het is duidelijk dat er onderdrukkers en slachtoffers zijn, maar het onderscheid is niet altijd even duidelijk.

DANIELA: Een deel van het probleem is dat je niet altijd even duidelijk het onderscheid kan maken tussen de gewone burgers en het leger. Dat is de schuld van de regering, die wil dat we ergens allemaal deel uitmaken van het militaire systeem. De regering ziet ook elke opstand tegen de militie als een bedreiging tegen de burgerbevolking. We zijn dus allemaal tegelijkertijd burger en soldaat en de regering manipuleert dit om haar doelen te bereiken. (Blijkbaar worden zij in deze logica niet enkel gesteund door extreem-rechtse zionisten, maar ook door bepaalde islamistische fundamentalisten en stalinisten. nvda)

DE NAR: Is het ook niet zo dat als stalinisten ontkennen dat er burgerslachtoffers zijn, dat ze ontkennen dat er verzet kan bestaan in Israël?

DANIELA: Dat is meteen ook de reden waarom de belangrijkste strijd in Europa het bestrijden van de onwetendheid is, want echt burgerverzet kan alleen maar van links komen. In die zin doen stalinisten hetzelfde als de Israëlische regering: ze veroordelen elk verzet, al gaat het om verzet tegen de tanks, tegen de blokkades. De verschillen tussen deze soorten van geweld mogen niet genegeerd worden. Het is belangrijk dat mensen zich bewust zijn van het feit dat er zich verschillende strijden afspelen in Israël, bvb de anarchistische strijd tegen de muur, de strijd tegen de Israëlische regering, de strijd in de bezette gebieden tegen de onderdrukkers, enz...

ROTEM: De staat Israël probeert ook elke kritiek op haar aggressief beleid als antisemitisch te bestempelen. Betekent dat dan dat onze acties ook antisemitisch zijn?

DE NAR: Blijft natuurlijk dat een anti-zionisme dat los staat van elke anti-nationalistische strijd, wel op z'n minst verdacht kan genoemd worden.

DANIELA: Natuurlijk, maar de rol van anarchisten en andere anti-nationalisten in andere landen is terzelfdertijd tegen antisemitisme, zionisme en andere nationalistische bewegingen te vechten. Wie anti-zionistisch is zonder tegen andere staten te ageren, heeft totaal geen voeling met de realiteit. In die zin hoeft het zelfs dan niet te getuigen van een ziekelijke focus of van één of andere vorm van antisemitisme, maar kan het best ook getuigen van een ongelofelijke onwetendheid.

DE NAR: Hoe groot is de aanhang van groepen zoals de Hamas in Palestina?

DANIELA: Ik ken de ware cijfers niet, maar hun aanhang is volgens mij het grootst in plaatsen waar de Israëlische bezetting het grootst is, zoals in vluchtelingenkampen of in de Gazastrook. Dat is ook zo in andere maatschappijen, mensen gaan zich sneller groeperen in fanatiek-religieuze groepen naarmate ze meer onderdrukt worden. Hamas, Jihad, extreem-rechtse Palestijnse groepen, zijn net als de Israelische regering diegenen waartegen we moeten vechten. Als Israël kunnen we Hamas en Jihad echter niet veranderen, enkel de Israëlische maatschappij. Het is de verantwoordelijkheid van onze Palestijnse partners aan de Palestijnse bevolking over te dragen dat we samen moeten vechten tegen elke vorm van nationalisme en fascisme.

DE NAR: Kan je begrijpen dat sommige organisaties zich zo weinig mogelijk proberen te betrekken in de ‘Palestijnse’ strijd als ze op betogingen slogans horen als “Hamas Hamas, alle joden aan de gas”?

DANIELA: Het is belangrijk een andere vorm van solidariteit op te bouwen op een volledig anti-racistische en anti-nationalistische basis. Het is belangrijk deze mensen niet te vervoe-gen, maar een andere beweging te vormen die deel uitmaakt van een bredere strijd. Het anarchisme mag ons niet verdelen, we mogen niet vervallen in pro-Palestijnse of pro-Israëlische dogma’s, maar we moeten kritisch zijn tegenover de PLO en andere Palestijnse en Israëlische organisaties. Een belangrijke stap is dat we ons verzetten tegen alles dat ons kan verdelen in nationalistische entiteiten. De verschillende partijen zijn niet Israël’s en Palestijnen, maar enerzijds de fascisten en soldaten en anderzijds de mensen die voor vrede vechten. Coëxistentie (‘samen-leven’, nvda) is de enige weg die vrede zal mogelijk maken.

DE NAR: Een mooie afsluiter denk ik. Waarvoor dank.

-- Thierry

kNarrig

BELGIE – Vorig jaar werden in het totaal 75.000 GSM’s gestolen. Mensen met sjieke apparatuur waar duizend-en-één onnuttige functies opzitten zijn dus gewaarschuwd: of er nu meer of minder dom blauw op straat rondloopt, er zal geen veiligheid zijn zonder herverdeling van alle bezit. En in afwachting van de revolutie draagt ieder zijn steentje van directe actie bij...

SINT-JORIS-WINGENE – Uit de Sint-Joriskerk werden vier beelden en vijf verzilverde kandelaars gestolen. Ongetwijfeld een actie van radicale atheïsten. Leegroven, die kerken en vullen, die zerken!

ANTWERPEN – In de aanloop naar de verkiezingen gingen enkele Vlaams Blokmandata-rissen zwaar door het lint. Op 13 mei werd Vlaams Blokgemeenteraadslid Nullens uit zijn bed gelicht door de flikken wegens smokkel van cocaïne en xtc-pillen. Een weekje later knalt Felix, eveneens gemeenteraadslid, na een caféruzie (toch niet té veel gedronken zeker?) één persoon overhoop en verwond hij drie anderen. Dan krijgen we nog een week later de oude bekende Rob Verreyken die, conform de Vlaams Bloktheorie over de ‘natuurlijke plaats van de vrouw’, zijn vrouw voor de ogen van zijn drie kinderen op straat afranseld. Hartelijk dank aan het Vlaams Blok voor haar interactieve illustratie van hun partijprogramma.

USA – Moest er nog iemand twijfelen aan de echte beweegredenen achter de kruistochten van Bush: het Amerikaanse bedrijfsleven heeft al tweemaal zoveel fondsen gestort om Bush’ herverviezingscampagne te financieren als bij de eerste verkiezingscampagne. 261 bedrijfs-bazen die in de lijst van de 1000 succesvolste zakkenvullers staan, verleenden hun openlijke steun. Met de miljarden dollars die besteed worden aan het drukken en fimen van Bush’ apesmoel zouden we volgens een recent rapport de milieuproblemen over de hele wereld kunnen oplossen. Kwestie van perceptie zeker?

GENT – Ten midden van al het politiek geblaat en het openlijke verkiezingsbedrog dool-den een 150-tal anarchisten op 13 juni in de binnenstad van Gent rond. De boodschap was duidelijk: “Moeder, waarom stemmen wij?” Hopelijk schudde het geknal en geknetter van ons ‘vuur en vlammen voor de staat’ heel wat mensen wakker. Een trieste hommage aan 13 juni:
Vlaanderen verzopen in de politieke draaikolk
Achterlijk gestemd voor dwaze klootzakken...
Vrouwen aan de haard en vliegtickets voor makakken.
Assez en genoeg: Barst, gij dom eigen volk!

BRUSSEL – Uit een recente peiling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen blijkt dat slechts de helft van de Vlamingen haar of zijn job ‘werkbaar’ vindt. Te weinig mogelijkheden tot individuele ontwikkeling en vooral werkstress en lange uren zouden de oorzaken zijn. Het lijdt geen twijfel dat de patronen het daar niet mee eens zijn.

BRUSSEL – Tijdens de tiende ‘Full Integrated Police Action’ tegen criminaliteit in en rond het openbaar vervoer in Brussel hebben controleurs van de vervoersmaatschappij MIVB maar liefst 944 zwartrijders betrapt. Voorts maakte de politie van de gelegenheid gebruik om 30 illegalen aan te houden. 400 mensen haalden in plaats van hun vervoersbewijs prompt hun gasmasker boven uit angst voor pepperspray-agressie van de flikken. 300 anderen wierpen zichzelf onder de tram om een rechtszaak wegens ‘agressie van een ambtenaar in functie’ te vermijden. 1 iemand werd opgepakt wegens verbale agressie toen ze wilde uitleggen dat het openbaar vervoer voor iedereen gratis toegankelijk moet zijn, omdat niet iedereen zich een Mercedes kan permitteren of de stad in smog wil hullen.

USA – De Nar maakte bekend een volksfeest te zullen organiseren ter ere van de lang ver-hoopte dood van ex-president Ronald Reagan. Alvorens de feestelijkheden van start gaan zal iedereen de gelegenheid krijgen om op het graf een persoonlijke boodschap achter te laten. Later op de dag zal er nog een ereceremonie zijn voor de ziekte die hem heeft gevel-d. Aan Margaret Thatcher, de beminnelijke Britse ideologische evenknie van Reagan en doodgraaf-ster van alle sociale verworvenheden, zal een vriendelijk schrijven tot overlijden bezorgd worden.

Rijken leven op de kap van de anderen.

Heb je je al eens afgevraagd hoe het komt dat de 500 rijkste stinkers op deze planeet evenveel bezitten als al de rest samen? Of hoe het komt dat de kloof tussen arm en rijk alsmaar breder en dieper wordt? Hebben ze je altijd gezegd dat dat allemaal veel te ingewikkelde kwesties zijn? Dat alleen economen kunnen begrijpen waarom er een paar rijken en massa's armen zijn? En toch ligt het allemaal niet zo heel moeilijk...

De reclame ramt ons voortdurend door de strot dat alles op deze aardbol rozegeur en maneschijn is. Op televisie lijkt het wel of we in het aards paradijs leven - op de journaals met kapotgeschoten lijken en hongerende kindertjes na. Want niets is echter minder waar. Om de 3.6 seconden sterft er iemand de honger dood. Gebrek aan drinkwater eist elke dag 30.000 doden. 50 miljoen mensen in de Europese Unie (zonder de landen die er op 1 mei zijn bijgekomen) zijn arm. In Groot-Brittannië leeft 1 kind op vier in armoede. En wordt stilaan duidelijk dat je óf rijk, óf arm bent: nog maar 11 % van de wereldbevolking behoort tot wat we de 'middenklasse' zouden kunnen noemen.⁽¹⁾ Dat zijn de harde feiten: de kloof tussen arm en rijk groeit. Waarom? Het antwoord is simpel: kapitalisme. Maar waarom nu net 'het kapitalisme' de boosdoener is, dat vergt wel een beetje uitleg.

In lang vervlogen tijden was er niemand eigenaar van de aarde. Iedereen bewerkte een stukje grond, en die arbeid bracht dan voedsel voort. De grond was het productiemiddel: je verrichte arbeid, en kreeg die dankzij het productiemiddel onder een andere, nuttige vorm terug. Het productiemiddel 'aarde' is lange tijd gemeenschappelijk bezit geweest. In het hedendaagse kapitalisme is dat wel even anders: fabrieken, computers, landbouwgrond en zelfs wetenschappelijke kennis zijn privaat eigendom. Privaat eigendom van enkelen, die we 'kapitalisten' kunnen noemen. Al de anderen hebben enkel nog hun arbeidskracht. Het enige dat zij kunnen doen om te voorzien in hun levensonderhoud, is hun arbeidskracht in ruil voor een loon aan de kapitalisten verkopen. Dat is de basis van het kapitalisme: de machtsverhouding tussen kapitalisten en zij die geen productiemiddelen bezitten. Alle werknemers zijn afhankelijk van hun patroons.

Uit die afhankelijkheidsverhouding komt de groeiende kloof tussen rijk en arm voort. Want de kapitalist wil en wordt door de regels van het kapitalistische spel gedwongen om winst te maken. Maar waar komt die winst eigenlijk vandaan? Heel eenvoudig: de kapitalist laat zijn werknemers bijvoorbeeld gedurende acht uur werken. Tijdens die acht uur produceren de werknemers met hun arbeidskracht een hoeveelheid producten of verrichten een aantal diensten (bv. 100 paar schoenen). Dan verkoopt de kapitalist die producten of diensten (bv. voor 2000 euro). In ruil voor de verrichte arbeid krijgen de werknemers een loon uitbetaald. Maar dat loon omvat niet volledig wat hij of zij geprodu-

ceerd of verricht heeft! De kapitalist steekt een deel in eigen zak: dat is de winst (bv. door zijn werknemers voor de 100 paar schoenen maar 1500 euro als loon te geven, waarmee hij dus een winst van 500 euro gerealiseerd heeft). De kapitalist maakt met zijn geld (de productiemiddelen die hij bezit) ander geld (het bedrag dat hij afhoudt van het loon van de werknemers). Dat is nu de reden waarom rijken op de kap van anderen leven! Dat is de reden waarom kapitalisten en rijken eigenlijk dieven zijn, die hun werknemers onbetaalde arbeid afhandig maken. Daarom staat het kapitalisme gelijk aan uitbuiting: zij die geen productiemiddelen bezitten (de meerderheid van de wereldbevolking) moeten zich noodgedwongen uitleveren aan de winstjacht van zij die wel productiemiddelen hebben (enkele kapitalisten).

Crisis en concurrentie

Maar de kapitalisten bedriegen niet alleen hun werknemers, ze maken ook ruzie met elkaar. Heel wat bedrijven maken immers dezelfde producten. Daardoor ontstaat concurrentie: elk bedrijf wil haar product zo goedkoop mogelijk produceren om zoveel mogelijk winst te kunnen opstrijken. De kapitalist kan op twee manieren goedkoper produceren dan zijn concurrent: Ten eerste door zo min mogelijk uit te geven aan de grondstoffen die nodig zijn om het product te maken. Zo boeken multinationals als Coca Cola enorme winsten door de ontwikkelingslanden te dwingen hun grondstoffen voor een prikje te verkopen. Zo plegen de kapitalisten constant roofmoord op de natuur door haar meer te ontnemen dan zij kan verdragen. Hoewel iedereen weet dat onze planeet het niet kan uithouden zonder uitgestrekte wouden en bossen, worden dagelijks gigantische bosoppervlaktes met de grond gelijk gemaakt om hogere winstmarges te garanderen. Ten tweede kan de kapitalist goedkoper produceren door de arbeidskosten te verlagen. Dit doen de kapitalisten door hun werknemers langer te laten werken, door hen minder te betalen, of door een deel te ontslaan en de rest harder te laten werken. De kapitalist kan ook investeren in 'technologische vernieuwingen' die ervoor zorgen dat hij minder werkende handen nodig heeft, dat hij kan 'afslanken' en dat hij dus minder lonen moet uitbetalen.

Die concurrentiestrijd verraadt waarom de kloof tussen arm en rijk alsmaar breder en dieper wordt. Kapitalisten die erin slagen om groffer te werk te gaan dan hun concurrenten in hun race naar lagere grondstofprijzen en arbeidskosten, gaan na een tijdje met de pluimen lopen. Als ze de concurrenten kapotgemaakt hebben, nemen ze hun productiemiddelen over. Het kapitaal en de productiemiddelen concentreren zich in

alsmaar minder handen. Deze crisisperiode van verscherpte concurrentie maakt het leven voor heel wat (ex-) werknemers te duur: ze worden immers minder betaald, ze werden ontslagen of de triomferende kapitalist die geen angst meer moet hebben voor zijn uitgetelde concurrenten heeft de prijzen van zijn producten verhoogd. De kapitalist krijgt dan minder producten verkocht, en maakt minder winst. De ene crisis zet de volgende dus in gang. Het kapitalisme is in permanente crisis, wat voortdurend verdere concentratie van kapitaal veroorzaakt in alsmaar minder handen... Dat verklaart waarom de 500 rijkste mensen op deze wereld evenveel bezitten als alle anderen samen!

Blijkbaar is het dan toch niet zó moeilijk om te begrijpen waarom rijken leven op de kap van de anderen. Waarom rijken armen nodig hebben. Laten we ons dan ook geen illusies maken over een mogelijk menselijk gelaat voor het kapitalisme. De basis zelf van het kapitalisme, het privaat eigendom van de productiemiddelen, veroorzaakt armoede en verpaupering. Geen enkele afspraak, geen enkel akkoord met de kapitalist zal dit kunnen veranderen. Hecht daarom ook geen geloof aan het sociaal-democratisch geblaas dat mekkert dat de werknemers maar best zoete broodjes bakken met hun werkgevers. Als je de economische ongelijkheid wil uitschakelen, als je de onrechtvaardigheid van de 500 alles-hebbers wil bestrijden, valt er niet te twijfelen: de kapitalisten en de kapitalisme moeten weg.

Eigendom is diefstal! (2)

Misschien denk je dat dit onmogelijk is. Nochtans ligt de oplossing vervat in het probleem. Als je begrijpt dat het privaat-eigendom van de productiemiddelen de hoofdoorzaak is van economische ongelijkheid en armoede, dan begrijp je ook dat enkel gemeenschappelijk bezit van productiemiddelen de oplossing is. Of anders geformuleerd: om het kapitalisme uit te schakelen, moet het privaat eigendom weg. Natuurlijk hebben we het hier niet over persoonlijke prulleries of eigen kledij, maar over het privaat eigendom van productiemiddelen. Privaat eigendom van productiemiddelen impliceert uitbuiting en diefstal van arbeid. Productiemiddelen zouden ten dienste moeten staan van de behoeften van iedereen, niet om de luxe te betalen van een kleine, stinkend rijke elite...

Maar anarchisten bestrijden evengoed het staats-eigendom van de productiemiddelen als invulling van 'gemeenschappelijk bezit'. Want dat zou het kapitalisme immers helemaal niet opheffen: de enkele kapitalisten worden alleen maar vervangen door die éne, ultieme kapitalist, namelijk de staat. En of dat nu een arbeiders-

staat is of niet, doet er weinig toe: een patroon blijft een patroon.

In tegenstelling tot het kapitalisme en de staats-eigendom van de productiemiddelen, erkennen anarchisten in het geheel geen eigendomsrechten over de productiemiddelen. Anarchisten erkennen enkel gebruiksrecht. Zij die de productiemiddelen nodig hebben en gebruiken, hebben er het zeggenschap over. Dat heet 'zelfbeheer'. Concreet zou dit betekenen dat de werknemers hun bazen de deur wijzen, de kapitalisten buitengooien. En uiteraard niet toestaan dat er iemand opnieuw eigendom claimt over de productiemiddelen. De werknemers beheren dan de productiemiddelen zelf: om aan hún behoeften en die van hun gemeenschap te voldoen, en niet aan die van de kapitalisten. Dat is economische gelijkheid en democratie. Zelfbeheer impliceert ook solidariteit en wederzijdse hulp: geen enkel bedrijf kan volledig los van de rest van de wereld draaien. Het is ook niet ondenkbaar dat wanneer de ketenen van kapitalisme en loonarbeid gebroken worden, solidariteit en wederzijdse hulp terug terrein kunnen beginnen veroveren...

De cruciale vraag is echter wie er te winnen heeft bij zelfbeheer. Laten we eerst en vooral niet vergeten dat de werknemers die er hier in het Westen nog warmpjes bijzitten, dat voor een deel te danken hebben aan de grote rest van de wereld die crepeert. De sociale toegevingen, in de vorm van sociale bescherming, sociale zekerheid, ... die de kapitalisten 40 jaar geleden uit angst voor revoltes hebben gedaan, zullen niet lang meer standhouden nu de hele wereld het kapitalisme door de strot krijgt geramd. Vroeger konden de kapitalisten immers hier in onze contreien wat toegevingen doen, en dan in het Zuiden de werknemers wat harder laten werken om die dalende winstmarge te compenseren. Nu het kapitalisme zich over de hele wereld heeft verspreid, zal dat hoe langer hoe meer onmogelijk worden. Het mag daarom ook niet verbazen dat het Europese verzorgingsstaatskapitalisme zich aan het transformeren is. We zien dat bijvoorbeeld aan de explosie van de interimarbeid, die de patroons in staat stelt om de CAO's en sociale bescherming van de werknemers te omzeilen. Ook de afbraak van de sociale zekerheid, de afbouw van sociale uitkeringen en de flexibilisering die werknemers tot echte wegwerpslaven degradeert zijn tekenen aan de wand. De bevoorrechte positie die een deel van de Westerse werknemers gedurende 40 jaar hebben ingenomen, kraakt en zal barsten. Ook hier zullen we met onze neus op de naakte feiten van verarming gedrukt worden...

Zelfbeheer is de enige kreet die de miljarden vechters-voor-het-bestaan kunnen uitschreeuwen als antwoord op de kapitalistische uitbuiting, die zo'n schrijnende ongelijkheid veroorzaakt. Zij zijn niet gediend met een klein groepje kapitalisten, die hun milieu vernietigen en hun arbeidskracht stelen om de eigen zakken te vullen. De meerderheid van de bevolking is niet gediend met privaat-eigendom van productiemiddelen. Zij zijn wel gediend met een zelfbeheerde economie waar samenwerking centraal komt te staan. Stel je twee straten voor. In de ene straat bakt iedereen zijn eigen brood, waar elke dag 1 uur werk inkruipt. In de andere straat heeft men een gemeenschappelijke grote oven waarin veel broden tegelijk kunnen worden gebakken, en waar iedereen dus maar 10 min broodbakwerk per dag heeft. In welke straat zou jij willen wonen? Zelfbeheer gaat hand in hand met warme solidariteit en wederzijdse hulp, die nu al zo lang gewurgd worden door het koude kapitalisme.

-- laurent

⁽¹⁾ Cijfers afkomstig uit het Human Development Report 2001, van de FAO en UNHDP. Cijfers over Europa komen uit The Times en The Observer.

⁽²⁾ Uitspraak van de anarchist Proudhon (1809-1865), in zijn boek 'Wat is eigendom?'

Voor de heropleving van de opstand in Genua

Men kan van een stad houden, men kan haar huizen en haar straten herkennen in de meest verafgelegen en meest geliefde herinneringen; maar pas op het uur van de revolte voelt de stad écht aan als de onze: (...) onze omgrensde ruimte waarin de historische tijd opgeschort wordt en iedere daad op zich staat, met zijn onmiddellijke consequenties. Meer dan de herinnering er als kind gespeeld te hebben, meer ook dan er met een meisje aan de arm in rondgedoold te hebben, maakt men zich een stad eigen in het eb en vloed van de strijd, onder het komen en gaan van de charges. Op het uur van de revolte is men niet langer alleen in de stad.

Het verloop van een geschiedenis

W e schrijven 18 juni 2001 – De G8-top in het Italiaanse Genua brengt, naast veel hooggeplaatst en ongewenst bezoek, vele duizenden mensen op de been. De Italiaanse regering maakt van de gelegenheid gebruik een reusachtig militarisatie- en controle-experiment op poten te zetten. Straten worden van de buitenwereld afgesloten door metershoge traliehekken, de riooldeksels worden dichtgelast en alle verkeer wordt omgeleid. Het merendeel van de moegetergde bewoners verlaat de bezette stad en wordt vervangen door niet minder dan 20.000 gewillige en bewapende staatsdienaars. Er worden body-bags besteld, check-points opgericht en snipers nemen stelling in op de daken. In Bolzaneto wordt tegelijkertijd een martelcachot opgericht dat onder de zorgzame hoede van de speciale anti-gevangenis-oproereenheid (GOM) geplaatst wordt. De openbare ordehandhaving wordt uitbesteed aan de carabinieri, die voor de gelegenheid onder het bevel geplaatst worden van de militaire elitetroep Tuscania. De Italiaanse staat bereidt zich voor op een veldslag en hanteert daarbij de militaire logica van een klassieke buitenlandse gewapende interventie; onder een globaal kapitalisme valt het onderscheid tussen binnen- en buitenlandse vijanden inderdaad weg. Het kleinschalige experiment van Genua was een try-out, een vingeroefening in het militair onderdrukken van straatopstanden. Tegelijkertijd was Genua een ware tentoonstelling van wat de staat in pacht heeft voor diegenen die haar macht aanvechten.

Het voorziene slagveld bevond zich rond de afgeschermdes ‘rode zone’. Onder de indrukwekkende traliehekken en afsluitingen die dit bezette stadsdeel afsloten, zouden de erkende protestbewegingen hun aanval tegen de top lanceren. Hier zouden de malcontenten onmachtig aan de hekken schudden in de hoop enkele schamele vruchten uit hun georchestreerde verzet te puren. Hier ook concentreerden de waak-

honden van de maffiosi-top zich om elke aanval van betekenis neer te slaan. Het hele treurspel was op voorhand in kaart gezet geweest: de respectabele, maar wanhopige burgers, de in het grootste geheim bedisselde schermutseling, de journalistenhorde en het afsluitende applaus. Ieder had zijn/haar rol toegewezen gekregen. Er zou een top én een tegentop plaatsvinden. Het ‘democratische’ evenwicht tussen beide zou de sociale vrede wel verankeren...

Niets van dat alles werd bewaarheid. De instituties koesterden de wens de ondankbare consumenten van het westerse welbehagen een onvergetelijk lesje te leren en binnen de sociale beweging weigerde een aanzienlijk deel haar rol in deze misselijke mise-en-scène op te nemen. De rebellen weigerden de virtuele confrontatie met de hekken en tralies en kozen ervoor de andere stadsdelen in te trekken en daar de reële confrontatie aan te gaan. Zonder chefs of volgelingen, zonder kop of staart zochten ze de plaatsen op waar niemand hen verwacht had. Ze verkozen overal te zijn en zich niet in wanhoop op het veronderstelde hart van de macht te storten. De plaatsen waar de cultus van het geld hoogtij viert, waar de stank van het winstbejag bovendrijft en de leugen van de commercie elke idee doodt – die plaatsen zouden de praktijk van de actie ondergaan.

Na de doortocht van de opstandelingen, bij wie vele jongeren en nieuwsgierigen uit de buurt zich vervoegden, was niets nog als voorheen. De mobiele doosjes die arbeidersters naar hun dagelijkse vervloeking brengen, werden omgevormd tot gediensig barricademateriaal. De ziekmakende schalmhorens van de commercie werden het zwijgen opgelegd. Electronische ogen werden vernield, journalisten verjaagd en plunderingen transformeerden koopwaar terug in uit te delen goederen. De muren werden van hun walgelijke grijs ontdaan en versiert met kleurrijke graffiti; straten, gebouwen en werven ontpopten zich tot bruikbaar arsenaal... Het urbanisme, gemodelleerd naar de regels van de economie en de sociale controle, ont-

bond zich in het vuur van de opstand. Op een ogenblik lijkt het onmogelijke zich te verwelijken: de gevangenis van Marassi, die gedeeltelijk ontruimd werd om arrestanten in te huisvesten, werd aangevallen en een kazerne van de carabinieri onderging hetzelfde lot.

Diegenen die de opstandelingen ervan beschuldigd hebben de repressie te hebben uitgedaagd, moeten er zich bewust van zijn dat het gedrag van de ordehandhavers van meet af aan geprogrammeerd en georganiseerd werd als afschrikkingmiddel tegen allen. In Genua heeft het ware gelaat van de staatsterreur zich ontsluitend. Het is precies deze dolgeslagen repressie die voor de verspreiding en de veralgemening van de revolte heeft gezorgd. Op kwinkslag hebben duizenden, voorheen vreedzame manifestanten, zich verenigd met de oproerkraaiers om gezamenlijk een wanhopige guerrilla te lanceren. Zelfs onder de militanten van de politieke zwendel vond men, ondanks de gewetensvolle aanmaningen van hun chefs, talloze dienstweigeraars. Ja, zelfs onder de vaandel van de burgerlijke ongehoorzaamheid glipten deserteurs weg.

Niets meer dan een uur na het vertrek van hun optocht, gaan de mooie intenties van de Tute Bianchi in rook op. De charge van de carabinieri in de via Tolemaide onderbrak definitief hun mise-en-scène, ondanks voorafgaande onderhandelingen. Geen spektakel deze keer, de charges waren écht. Talloze ongehoorzamen zijn daarop slaags geraakt met de stieren in uniform, daarbij geholpen door talloze toesnellende manifestanten. Gedurende enkele uren waren er gewelddadigen, noch niet-gewelddadigen, mannen noch vrouwen, sociaal-democraten noch anarchisten, arbeiders noch doppers, maar enkel nog individuen in gezamenlijke opstand tegen de waakhonden van de macht. Het is in de loop van die confrontatie dat Carlo Giuliani werd gedood. Hij nam geen deel aan het black block; hij was geen anarchist; hij was geen provocateur of infiltrant. Hij was een gewone jongen die reageerde op het staatsgeweld zoals duizenden anderen met hem. Laat ons daarover duidelijk zijn.

De daarop volgende dagen hebben alle politici in spe die de beweging zozeer verzieken, zich gedistantieerd van het gebeurde en hebben ze gezamenlijk verklaard dat de opstandelingen een handvol provocateurs en infiltranten zijn, die met hun acties opzettelijk een groot pacifistisch rendez-vous wilden saboteren.

Het sociaal-democratisch uitschot, de zogezegde ‘motor van de geschiedenis’, heeft zo de rebellen vogelvrij verklaard. Zij die zich gewetensvol verontwaardigden over de honderden lotgenoten die gekomen waren met de intentie een opstand te ontketenen door de val van de directe confrontatie met de politie te omzeilen, moeten hun verlichte gedachtegang maar eens laten zeilen over diegenen die, doelbewust, duizenden ontwapende activisten hebben uitgelverd aan de gruwel van het staatsgeweld. Wellicht zouden ook zij zich dan enkele fundamentele vragen gaan stellen: kan men echt geweldloos zijn tegenover de staat, uitdrukking van maximale gewelddadigheid? Wie durft zich het privilege aanmeten de banvloek uit te spreken over diegenen die vitrines hebben verbrijzeld? Diegenen die voorafgaand aan de betogingen de ministers raadpleegden, met afgevaardigden discussieerden en met prefecten onderhandelden? Diegenen die met hun vege lijven en hun naïviteit de rode zone wilden overspoelen? Komt hen de banvloek van de infiltratie niet meer toe dan de ruitenbrekers?

Maandag 21 juli nam de politieke berekening en de angst het over van de woede. Over de opstandelingen werd de wereldlijke ban uitgesproken en de ontketende en losgeslagen carabinieri lanceert haar aanval op de Diaz-school, waarbij zowat alle aanwezigen lamgeslagen worden. Een ogenschijnlijk onverklaarbare actie, waarbij zelfs de meest getrouwe collaborateurs van de staatsmacht haar stokslagen ondergingen. In werkelijkheid demonstreert de actie nogmaals hoezeer de bloedige repressie van meet af aan onderdeel vormde van de geplande interventiestrategie. De bewijsvoering van de staatsmacht werd tot in haar gruwelijkste besluit doorgedacht.

Wapen u tegen repressie!

De zomer en de nazomer zijn het moment bij uitstek om de koppen nog eens samen te zetten. Wie van axie-(en info-)weekend naar axie-weekend zou trekken, heeft de garantie op een goed gevulde vakantie. Op tal van deze axie-weekends gaat het vaak over directe axie en samenwerking tussen verschillende groepen. Opvallend is echter dat er maar weinig mensen/groepen voorbereid zijn/worden om het konsept van de directe axie verder te zetten tijdens de repressie en tegenover justitie. De minste tegenreactie van de staat zorgt tegenwoordig dan ook al gauw voor een volledig stilvallen van het verzet, een conformiseren, een afzwakking van de doelen,...

Waarom zou het konsept van directe axie, onderlinge solidariteit en een maximaal verzet plots niet meer efficiënt zijn als het over (juridische) repressie gaat? Wat hebben we te winnen bij een medewerking bij arrestatie? Waarom geen verklaring afleggen? Hoe werkt de repressie? Wat zijn haar wapens en wat zet ze wanneer in?

Op deze en tal van andere vragen trachten we samen met andere axievoerdersters tot een antwoord te komen. Zelf hebben we onze buik vol van het legalistisch discours dat steeds weer het directe axiemilieu weet te vervuilen. Bovenal hopen we een tegengewicht te kunnen vormen voor een aantal vooroordelen ten opzichte van een radicaal verzet tegenover repressie en de terugvallende solidariteit binnen axiegroepen. Axievoerdersters die verder willen denken en werken rond en met directe axie en repressie kunnen ons steeds bereiken via De Nar (pb 136, 3000 leuven3 of info@denar.be). Hetzelfde geldt natuurlijk voor volxkeukens, info-avonden,... die ons eens te gast willen hebben. Samen bekijken we dan verder hoe we best onze ervaringen uitwisselen...

-- T. & B.

Een oorverdovend geruis

Eens de opstand geluwd was, lieten de journalisten en specialisten hun analytische vermogen de vrije loop. Hoe meer getuigenissen en interpretaties ten berde gebracht werden, hoe onduidelijker de gebeurtenissen werden. De revolte van Genua werd van haar levende totaliteit ontdaan en uiteengehaald in vele kleine, nietszeggende stukken. Alles werd verkruid en tot poeder gemaakt, opdat er niets zichtbaars meer van zou overblijven. Maar de waarheid stelt zo haar eisen. Op diezelfde waarheid van de staatstribunalen zitten nu meerdere personen te wachten.

Nochtans weet iedereen wat er gebeurd is. Die gebeurtenissen staan gekerfd in de herinneringen van duizenden manifestanten. Maar ook ontelbare camera's van activisten legden de opstand vast. Genua heeft, meer dan welke opstand ook, de praktische zinloosheid van de 'media-rebellen' aangetoond. Tot wat hebben al die meters film gediend? De politie gebruikte ze ter identificatie van opstandelingen. De journalisten kregen er hun pree voor en verder? Waar toe dient het dat de hele wereld kon zien hoe de adjunct-chef van de Digos van Genua een stamp heeft gegeven in het gezicht van een weerloze jongere? Heeft hem dat ervan weerhouden zijn daad te herhalen? Heeft een tribunaal hem veroordeeld? Natuurlijk niet! Hij werd integendeel benoemd als officiële vertegenwoordiger van een campagne tegen folter in de wereld. Oh ironie!

De overtuiging dat het zou volstaan de macht te ontmaskeren om haar op de knieën te krijgen is niet meer dan een ideologische illusie. De idealisten die deze overtuiging nog koesterden, moeten wel uitzonderlijk geschokt geweest zijn toen ze van de expert-ballistiek van het gerecht vernamen dat de kogel die Carlo doodde, afgeketst was op de steen van een manifestant(!). Het kleine, witte vlekje op het beeldmateriaal zou deze hypothese afdoende bevestigen. Het is waar dat je beelden kan interpreteren op duizend-en-één manieren. In de beeldenwedloop tussen alternatieve en geïnstitutionaliseerde media is het even waar en onweerlegbaar dat de laatste altijd winnen. Net zoals er van die beelden geen enkele waarheid valt te verwachten, kunnen we geen enkele waarheid verwachten van een verdicht. Met name omdat de tribunalen tentakels zijn van dezelfde staat die de gruwelen in Genua heeft bevolen. Waarom zouden de magistraten mensen veroordelen die gewoonlijk tot hun dienst staan? Laat ons komaf maken met de illusie dat er een verschil zou bestaan tussen de rechtsstaat en de eigenlijke staat. De staat vindt haar wetten uit, past ze toe en aan zoals het haar uitkomt, goed wetend dat het eigenlijk slechts om oude, waardeloze vodden gaat. De beulen die de iden-

titeitskaarten van de arrestanten in Bolzaneto scheurden, terwijl ze schreeuwden: 'hier hebben jullie geen enkel recht, jullie zijn niemand', hebben zonder schroom de natuur van de staat uitgedrukt.

De illusies van het einde

Wanneer we ons die dagen in Genua voor de geest halen, zien we hoofdzakelijk nog de politiebrutaliteit. Het vrolijke aspect van de omwenteling hebben we onder die herinnering begraven. Maar de opstand van drie jaar geleden is er nog steeds: even bedreigend en even onvolmaakt. Ze dreigt nog steeds in de honderden directe acties die overal ter wereld werden ondernomen uit internationale solidariteit. Zo bedreigend is ze, dat de staat haar democratische masker afgeworpen heeft en nu volop de tralies voor haar kerkers aan het smeden is.

Tegen de wraak van de staat en de onvergeeflijke verdeeldheid die gezaaid werd onder de opstandelingen in, volstaat het de zinvolheid van de opstand in Genua te erkennen. Op die manier kan de revolte uitbarsten in de totaliteit van ons leven, lang na de door de macht vastgelegde vervaldatum. Op dat moment zullen de verlangens van hen die gevochten hebben in Genua met de onze samensmelten. Op dat 'misdadige' moment van de vrijheid, zullen er geen schuldigen of onschuldigen meer zijn.

Opdat geen enkel tribunaal de opstand nog zal kunnen bezegelen.

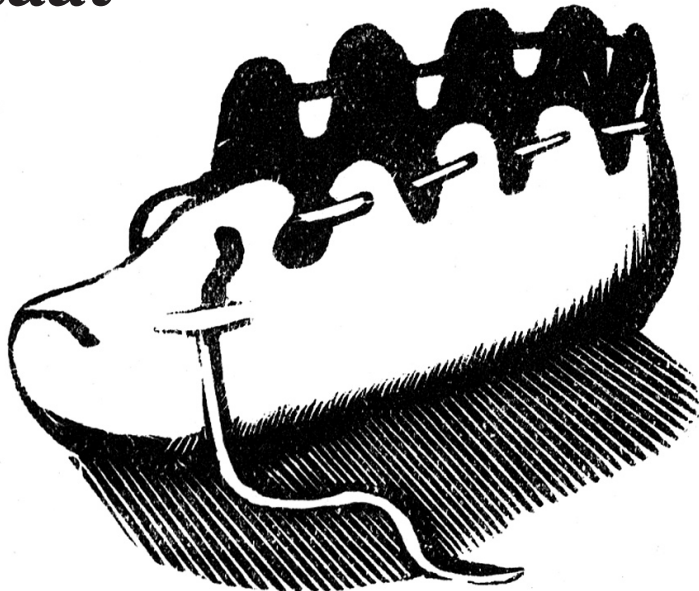
Het belang van grensoverschrijdende solidariteit

Met de eerste zesentwintig proefprocessen van Genua is voor de machthebbers het startschot gegeven van een ware heksenjacht op linkse, subversieve elementen binnen de Europese grenzen. Door het individualiseren van de revolte hoopt de staat het vuur van de lont vroegtijdig te doven en zo de ware betekenis van die bewuste sociale opstand uit te hollen. Internationale en veelzijdige solidariteit is het enige wapen dat we tot onze beschikking hebben tegen de internationale, criminele wetgeving die de rebellen van Genua boven het hoofd hangt. We moeten onze kameraden in Genua laten zien dat hun onwrikbare verzet niet te isoleren valt. Dat we dat verzet in onze harten gesloten hebben en het in onze daden zullen uitdragen. Wij vragen de ongerechtigheid rekenschap, niet in de tribunalen, maar op straat, omdat de vrijheid ons dierbaar is.

-- Furio Jesi

De strijd tussen samenleving en staat in de vroegmoderne tijd De Bondsschoen tegen de staat

Het anarchisme is ons welbekend: het is de politieke stroming die in de tweede helft van de negentiende eeuw ontwikkeld werd door een aantal, voornamelijk mannelijke denkers. Als dusdanig is het libertaire socialisme een directe erfgenaam van het modernisme; van de 'Nieuwe Tijd'. Dat tijdsvak van 'Verlichting' maakt komaf met de duistere, bijna spookachtige Middeleeuwen. Tegenover de onmondige, bijgelovige en in alle opzichten onderdrukte middeleeuwse boeren, staan de verlichte, geletterde en zelfbewuste burgers van de Nieuwe Tijd. Tegenover de feodale, geestelijke en hiërarchische samenleving, staat de statelijke, wereldlijke en democratische samenleving.

Althans, zo heeft men het ons altijd geleerd. Het anarchisme heeft dus in geen enkel opzicht uitstaans met 'middeleeuwse toestanden': wij zijn modern en als modern hebben wij het licht gezien.

Wat maakt die Middeleeuwen eigenlijk zo verschillend van de Nieuwe Tijd? Op basis waarvan beoordeelt men iets als behorend tot de Nieuwe Tijd, en iets anders als middeleeuws? Een vrij algemeen aanvaard antwoord op die vraag luidt dat het de opkomst en bestendiging van de moderne staat is, die de grendels van het middeleeuwse tijdsvak achter zich gesloten heeft. De moderne staat zou de maatschappij uit de ketenen van de feodale tijd bevrijd hebben en zo het 'zout' gevormd hebben voor de verwezenlijkingen die we vandaag de dag genieten. Wanneer we het feitelijke verloop van die staatsvorming onder het vergrootglas nemen, rijzen er toch enkele fundamentele bedenkingen bij deze visie.

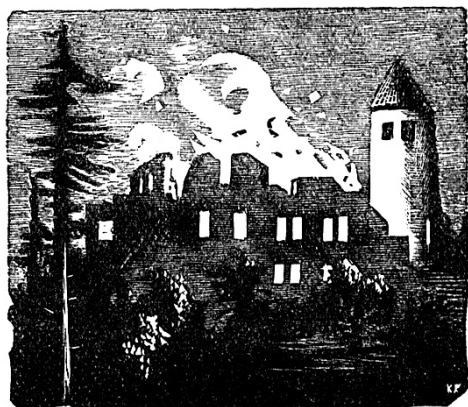
De mozaïek van volwaardige staten, die het Europa van vandaag is, dateert slechts van de 17e eeuw. De daaraan voorafgaande eeuwen werden gekenmerkt door breed maatschappelijk verzet tegen die staat. De staatsvorming veronderstelde immers de uitschakeling van alle lagere bestuursniveaus. Onder het adagium (slagzin) 'geen staat binnen de staat', moesten niet enkel de zelfstandige machtsstructuren van adel en clerus, maar ook die van stad en dorpsgemeenschap het ontgelden. Traditioneel en in tegenstelling tot wat de klassieke opvatting over de Middeleeuwen suggereert, hadden zowel stad als dorpsgemeenschap verreichende politiek-maatschappelijke bevoegdheden.

Een aanzienlijk deel van de middeleeuwse steden waren zogenaamde vrijsteden. Deze zelfstandige politieke centra konden zich onttrekken aan de invloed van de feodale maatschappelijke structuur en vormden als dusdanig toevluchtsoorden voor diegenen die zich wilden ontdoen van de willekeurige uitbuiting door adel en clerus. De middeleeuwse stad werd opgebouwd als een fraternitas (broederschap). Deze broederschap werd jaarlijks bevestigd tijdens de gezamenlijke samen-zwering. Dat wil echter niet zeggen dat het stedelijke samenleven conflictvrij verliep, wel integendeel. De

openvolgende opstanden van de gilden en het *popolo basso* (het stadsgepeupel) zorgden ervoor dat de idee van de broederschap werkelijk betekenisvol bleef. Het sociale conflict vormde er de garantie voor de steeds hernieuwde sociale vrede.

Gedurende de staatsvorming werd deze stedelijke autonomie echter stapsgewijs teniet gedaan. De nieuwbakken staat zag er zorgzaam op toe dat de stedelijke raden bevolkt werden door rijke en staatsgetrouwe patriciërs (1) en ze plaatste de ooit zo rumoerige gilden onder staatscontrole (2). In de daarop volgende periode stuikte het ooit zo bloeiende economische en sociale leven in de stad volledig in elkaar (3).

Temidden van de feodale woestijn leek de stad in meerdere opzichten een oase; een vluchtheuvel waarop de vrijheidsblommen welig konden tieren. Het welbekende gezegde 'stadslucht maakt vrij' getuigt nog stil van die stedelijke bloeiperiode. Toch moeten zowel de stedelijke vrijheid als de plattelands onvrijheid gerelativeerd worden. De laatmiddeleeuwse dorpsgemeenschappen waren immers allerm minst feodale werkkampen. Zo werden in elk dorp gemeentelijke vergaderingen gehouden, waarop alle leden aanwezig dienden te zijn. Tijdens deze vergaderingen werd het dorps reilen en zeilen besproken en werden beslissingen genomen in 'gemeentelijke zaken'. Vooral

het beheer van de gemene gronden (4) en de gemeentelijke gebouwen als bakovens, scholen en armenhuizen werd tot gemeentelijke en dus gemeenschappelijke verantwoordelijkheid gemaakt. Daarnaast stond de gemeenteraad in voor de ordehandhaving, de zorgverlening en de gewapende verdediging van het dorp. Ook de lasten die de gemeenten opgelegd werden door de heer werden in de regel gemeenschappelijk gedragen. In zowat alle materies die betrekking hadden op het dagelijkse leven binnen het dorp bezat de gemeenschap met andere woorden quasi-autonomie.

Net zoals dat in de stad het geval was geweest, werd ook de dorpsgemeenschap als mogelijke ‘staat binnen de staat’ kaalgeplukt door de opkomende Leviathan (5). Het immense kostenplaatje van de staatsuitbouw leidde er toe dat men van overheidswege overging tot permanente belasting van de onderdanen. Voor de plattelandsbevolking betekende dit een verduubeling van de te dragen lasten, vermits hun feodale heer deze belasting doorrekende aan zijn horigen. De inkomsten uit deze belastingen gingen voornamelijk naar de administratieve en militaire uitbouw van de staat. Zo riepen de jonge staten staande legers in het leven en werden de steden en dorpen ontwapend. Een andere belangrijke inkomensbron voor staatsuitbouw bestond erin de gemene gronden van de dorpen te onteigenen en zo de sociale stabiliteit binnen de dorpen te breken.

Ten slotte ontmantelde de staat de gemeenteraden en verbood ze elke vorm van vereniging die niet berustte op het staatsinitiatief. Het autoritaire en op privaat eigendom gerichte Romeinse recht vormde het juridische kader dat deze monopolisering (6) van het samenleven rechtvaardigde.

Diegenen die in de eerste plaats te lijden hadden onder deze ontwikkelingen hebben zich echter niet zonder slag of stoot overgegeven aan de staatsmacht. In de tweede helft van de vijftiende eeuw raakten verschillende streken in Centraal Europa in de ban van de opstand. Vanuit de steden zwierven gedeclasseerde geestelijken uit over het platteland om de opstand tegen staat en Kerk te prediken.

Onder de boerenbevolking, maar ook onder de stedelijke ambachtslui vonden deze lieden een aandachtig en strijdvaardig publiek. De zondagspreken van **Hans Böheim** bijvoorbeeld, werden bijgewoond door niet minder dan 30.000 toehoorders, die hij als volgt toesprak: *“Het is hier te doen om een nieuw rijk gods te vormen waar allen gelijk zijn, waar noch vorstelijke, noch keizerlijke, noch geestelijke heerschappij bestaat; allen zullen wij broeders zijn, in het zweet ons aanschijns ons dagelijks brood verdienen en de ene zal niet meer bezitten dan de andere. Alle tienden, renten, cijns, schatplichtigheid, tollén, dienstplichten enz. moeten voor eeuwig afgeschaft worden. Bossen, water en weiden moeten overal en voor allen vrij gemaakt worden.”*

De meest bekende, maar zeker niet de meest fijnbesnaarde woordvoerder van de opstandelingen, **Thomas Münzer**, verwoordde hun programma als volgt: *“Instelling van het nieuwe rijk gods, op grondslag van vrijheid en gelijkheid. Alle kerkelijke instellingen die niet overeenstemmen met het oorspronkelijke christendom, en daartoe behoort gans het priesterdom, zullen vernietigd worden. Aan alle heerschappij zal een einde gesteld worden. Alle arbeid en rijkdom zullen gemeenschappelijk zijn en elk zal er naar zijn behoeften van leveren en bekomen.”*

In gelijkaardige bewoordingen sprak een andere revolutionair de menigte toe: *“Het zal weldra beter zijn; gij zult weldra geen pausen, noch keizers meer hebben.”*

Dergelijke niet mis te verstane boodschappen vielen niet in dovemansoren. Overal organiseer-

den de boeren en ambachtslui zich onder het teken van de bondsschoen (7): eerst in hun eigen dorpsgemeenschap en later in grotere regionale troepen en bendes als de ‘Zwarte Schare’, de ‘Taubertroep’ en de ‘gemene heldere bende’. De plattelandsbevolking had altijd al de verdediging van haar dorpen op zich genomen en was bijgevolg goed bewapend en getraind. Die ervaring kon ze nu ten volle benutten. In groepen van enkele duizenden trokken de opstandelingen van burcht tot burcht.

In de regel waren hun eisen duidelijk: de heer werd voor de keuze gesteld zich bij hen te voegen als hun gelijke óf de rechtmatige volkswoede te ondergaan. Indien de heren op onderhandelingen aanspoorden kregen ze het volgende antwoord: *“Gij kunt zoals alle andere heren mijn achterste likken; wij zullen u straks wel een verdrag voorleggen, door boeren opge-maakt, dat u voorwaar niet lekker zal smaken...”*

Verschillende opstandelingen weigerden de inlijving van de heren systematisch: *“wij zijn gekomen om heren uit te roeien en niet om er nieuwe boven op te brengen”*. De lijfspreuk van vele opstandelingen luidde dan ook *‘nulla crux, nulla corona’* (kruis noch kroon).

Vanzelfsprekend moest er ook nog brood op de plank komen. Na de strijd waren de boeren bijgevolg verplicht terug te keren naar hun akkers. Dankzij een ingenieus rotatiesysteem werd de continuïteit van de opstand echter verzekerd. Bovendien konden de opstandelingen snel verenigd worden door het luiden van de stormklokken. Een van de eerste overheidsmaatregelen tegen de opstand bestond er dan ook in de stormklokken te verwijderen uit de kerktorens.

Als de boeren tegen Kerk en staat vochten, welke maatschappijvorm stonden ze dan voor? Het antwoord ligt geheel in de lijn van de lo-

gica: de staat ontnam de gemeenten en steden hun (beperkte) zelfbestuur, de opstand zou dat zelfbestuur heroveren en in haar uiterste consequenties toepassen. Deze basiseis werd verder aangevuld met meer praktische maatregelen: de vernietiging van alle burchten, kerken en sloten, de afschaffing van elke belasting, het aanslagen van de geestelijke rijkdommen en het herschepen van de kloosters in ziekenhuizen.

De reactie die volgde op deze radicale variant van de Reformatie was even bloedig als genadeloos. In de slag bij Frankenhausen werden op enkele uren tijd duizenden boeren afgemaakt. Het totale dodental op rekening van de reactie wordt geschat op 150.000. De opstandelingen die erin slaagden de reactie te ontvluchten, verenigden zich in gemeenschappen van wederdopers (in Nederland, Polen en Rusland. Daar richtten ze republikeinse steden op waarin ze hun ideaal van vrijheid en gelijkheid trachtten te realiseren. Op termijn zouden deze ‘eilandjes’ eveneens veroverd en uitgemoord worden door de staat.

De eerste triomf van de staat over haar onderdanen werd daarmee bezegeld. In het verdere verloop van de geschiedenis zou de staat haar monopolie over de samenleving verder uitbreiden en bestendigen; eerst als absolutistisch-militaire staat, later onder een sociaal-democratisch of neo-liberaal cachet. Onder die uiterlijke verschijningsvormen blijft het monsterlijke wezen van de staat echter onverminderd doorwoeden.

-- Johan Van Eeckhout

"Alle kerkelijke instellingen die niet overeenstemmen met het oorspronkelijke christendom, en daartoe behoort gans het priesterdom, zullen vernietigd worden. Aan alle heerschappij zal een einde gesteld worden. Alle arbeid en rijkdom zullen gemeenschappelijk zijn en elk zal er naar zijn behoeften van leveren en bekomen."

-- Thomas Muenzer

- (1)Patriciërs: de rijke burgerfamilies die in de twaalfde eeuw aan de wieg van de stad gestaan hadden.
- (2)Gilden onder staatscontrole: gedegenereerde vorm van middeleeuwse vakvereniging waarop het solidarisme en het corporatisme zich beroepen.
- (3)In deze context van staatsbetutteling ontstond het liberalisme als politieke theorie. Later zou deze ontstaanscontext echter geheel uit het oog verloren worden.
- (4)Gemene gronden: de gronden van het dorp die voor alle inwoners toegankelijk waren en gemeenschappelijk onderhouden werden. Voor de armen was de beschikbaarheid van dergelijke gronden van levensbelang.
- (5)Leviathan: de filosofische naam voor de staat (letterlijke vertaling: ‘grote krokodil’). Thomas Hobbes betitelde zijn staatsrechtvaardiging met deze naam.
- (6)In moderne termen is de staat het ‘bedrijf’ dat zich met geweld het alleenrecht op de samenleving toegeëigend heeft.
- (7)Bondsschoen: teken van de opstandelingen. De heren en prinsén droegen de ridderlaars op hun vaandels.
- (8)Wederdopers/ anabaptisten: stroming binnen de radicale Reformatie, die het kinderdoopsel verwierp. Ze verwierpen eveneens de staatsmacht, het patriarchaat en de privaat eigendom. Tot op vandaag weigeren de Amerikaanse dopers elke staatsdienst.
- Illustraties van de hand van Karl Rössing, uit: ‘Der Deutsche Bauernkrieg’, Wilhelm Zimmermann

2004: De vestiging van biomachtsregimes

De technologische ontwikkelingen die de essentie vormen van de kennismaatschappij leveren de neoliberale eenheidsregimes de middelen om hun machtsstructuur te perfectioneren. De globalisering doorbreekt radicaal de machtsgrenzen van het disciplinaire tijdperk en brengt ze als het ware tot leven. In de moderne burchten van de discipline (1) werden de burgermassa's geconcentreerd om hun rol in de kapitalistische orde aan te leren.

Elk instituut hanteert specifieke reglementen die afwijkend gedrag bestraffen en produktieve kadaverdiscipline belonen. Deze machtsvorm functioneert dus via codes die de limieten regelen van het toegelaten denken en handelen in deze produktiekazernes. De deelidentiteiten die de disciplinaire regimes produceerden waren gebaseerd op een reeks vaste en binaire (2) tegenstellingen. Het lijkt een historisch succesverhaal, maar deze machtsstructuur waaronder de industrialisering plaats vond, vertoonde een reeks ernstige gebreken. Zij was altijd beperkt in tijd en ruimte en concentreerde grote groepen uitgebuide mensen die zich in hun sociaal bestaan buiten de disciplinaire forten steeds bewuster werden van hun macht en steeds vaker revolteerden tegen hun miserabele leefomstandigheden.

Op het einde van de vorige eeuw werden de disciplinaire machtsstructuren ook in de EU landen onophoudelijk versterkt en gemoderniseerd met de vruchten van de kennismaatschappij. Digitale en dus gedecentraliseerde controlenetwerken brengen steeds verder en dieper het sociale interventierrein buiten de forten van de discipline in kaart. De in databanken gecontroleerde informatie en communicatiestromen bezorgen de managers de wetenschappelijke voorwaarden om de produktie succesvol te biopolitiseren (3). Vroeger waren de instituten van de staatsmacht eilanden in een oceaan van natuurlijke en sociale samenlevingsverbanden maar tegenwoordig slinken de openbare ruimtes waar het digitale oog van het regime nog niet spionneert dag na dag. In het biomachtsregime van de kennismaatschappij heeft de immateriele produktie een centrale plaats aangenomen terwijl de samenleving tot een biofabriek is uitgegroeid waar een groeiende reeks netwerkgecentreerde machines de automatisering van het sociale bestaan dicteren. De machines dicteren de verkleuterling en verzuring van hun consumenten die een steeds onbevredigender leven lijken te leiden naarmate ze hun onafhankelijkheid en sociale relaties zien verdwijnen of vervalst worden.

Biopolitieke produktieprincipes

Dankzij de technologische ontwikkelingen is het grootkapitaal (4) erin geslaagd om naast de slinkende globale grondstoffenmarkt een verse, onuitputbare winstbron te maken uit de totalitaire overheersing van de sociale realiteiten via een steeds verder uitdeinend arsenaal aan biopolitieke machines (5). Deze bewakers van de automatisering vestigen een sociaal terreurbewind gericht op het maximaliseren van de produktiviteit bij de ingesloten lichamen en geesten. De biopolitieke machines hebben als voornaamste kenmerk dat ze de lichaamsbeweging en het onderbewustzijn koloniseren doordat ze hun gebruikers steeds verder zintuiglijk

overheersen. De agenten van de ontmenselijking reduceren ons natuurlijk bestaan tot een volledig vervalst serieprodukt in dienst van de virtuele macht.

Enkele praktische voorbeelden om de werking van de biopolitieke produktie te verduidelijken. De manier waarop programma's van geldautomaten het gedrag en het onderbewustzijn van hun gebruikers beïnvloeden is een schoolvoorbeeld van biopolitieke produktie. De consument is gedwongen om zelf bankier te spelen in samenwerking met de automaat, hetgeen een grondige voorkennis (code, opties) vereist. Indien hij zijn blik, handelingen of aandacht zelfs maar enige seconden van het scherm laat afleiden, volgt een audiovisuele waarschuwing dat de transactie dreigt afgesloten te worden. Produktiviteit vergt geïnternaliseerde parate kennis en concentratie want riskeer het maar eens om drie keer de verkeerde code in te voegen of een vergissing te maken in de volgorde van de toetsen. In de gebruiksaanwijzingen aan de automaat wordt men geboden om zich zo goed mogelijk af te schermen van alle andere aanwezigen die dus als onbetrouwbare zondaars met slechte intenties worden voorgesteld. Ook in de huidige verkeerschaos zijn enkele seconden onoplettendheid voldoende om het volgende slachtoffer van de flexibiliteitssterreure te maken. De informatiemonopolies produceren inwisselbare identiteiten, emoties (6) en morele gedragscodes als waren het wegwerpgoederen. De machines van deze imperiale kernsector nemen tevens een steeds centralere plaats in bij de menselijke ontwikkeling. De virtuele machinewereld is een geestelijke gevangenis waarin elke autonome gedachte en levensverandering wordt vervalst in naam van 'veiligheid en vooruitgang' of anders gezegd: controle en produktiviteit. Iemands e-identiteit wordt steeds meer gevormd door de multimediasstorm van de haar omringende machines dan door haar naasten of natuurlijke omgeving. Deze geestelijke slavernij schept slaven die geleerd hebben vrijheid te haten en apathie te verafgoden. De enorme stromen produktieve machinegestuurde communicatie en informatie verschaffen de marktregimes de sleutel voor de vestiging van nieuwe markten op de vernietigde samenlevingsverbanden. Het misbruiken van de wetenschap voor totalitaire macht leverde het soevereine grootkapitaal de middelen (7) om de sociale realiteit in haar kernzones altijd en overal te bespioneren. De vroeger voor de

staat onbereikbare sociale jungle's worden het onderwerp van permanente biopolitieke interventie door de tastbare en virtuele agenten van de productiviteit.

Zo ontdekte de machtsmachine in de dienstensector een brede waaier van sociale, onproductieve, arbeid (die daarvoor meestal gratis werd verricht door kennissen, familieleden of zwartwerksters. De langzame sluipmoord op het sociale weefsel door het flexibiliteitsregime van de atomisering levert de perfecte voorwaarden voor een bloeiende marktontwikkeling. Tegelijk met de opmars van de digitale interactiviteit kan men overal vaststellen dat de natuurlijke (of dierlijke) communicatie en de waarneming van de realiteit er toenemend aan onderworpen zijn. De biomacht van het kapitaal spitst zich met andere woorden toe op het koloniseren van de taal, lichaamsbeweging, smaak, gehoor en de verbeelding van haar onderworpenen. De globale menselijke (gesproken) taaldiversiteit vormt samen met allerlei onintegreerbare concepten (religie of ideologie) een lastige erfenis uit een vorig produktieregime en niets van deze marginale menselijkheid zal het, in de machines vereeuwigde, planetaire regime overleven. Een principieel basisprincipe van deze nieuwe macht is de effectieve socialisatie van de macht door de manipulatie van zintuigen. Het absolute doel van dit sinister accumulatieproces van de sociale dimensie lijkt een geautomatiseerd bestaan te zijn waarin niets of niemand zich buiten de dubbelrol van producent of consument kan manifesteren zonder fundamenteel in botsing te komen met het imperiale regime.

Stemmen in het hoofd

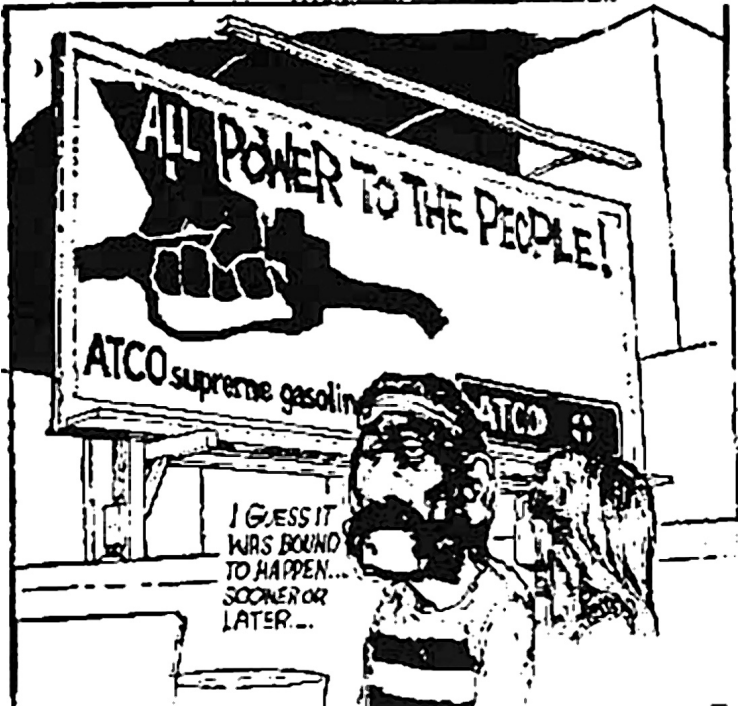
In de twee voornaamste continentale vrijhandelszones loopt een onweersaanbare militarisering van het burgerleven parallel met de privatisering van het natiestaatmonopolie op oorlogsgeweld. De imperiale mediamonopolies verdienen fortuinen met het produceren van vervalste angsten, gevaren of ontwetendheid bij hun miljoenen verstomde aanschouwers. De kruistocht naar absolute veiligheid is gesymboliseerd in de eindeloze stroom beelden (9) waarin staatsterroristen opgehemeld worden als humanitaire interventieridders. Zonder deze heilige soldaten van het produktieregime zouden we allen gereduceerd worden tot dieren vol criminele verbeeldingskracht en onproductieve dialecten. Om deze nachtmerrie te verhinderen, worden de consumenten via een dagelijkse virtuele injectie van desinformatie aangeleerd om zich te identificeren met deze hoeders van de imperiale orde. Een normalisering en socialisering van politielogica door een gedecentraliseerde gedachtenpolitie vervangt de fysieke interventie van de macht. Deze extreem vervreemde wezens vertonen diepe minachting, onbegrip en gevoelloosheid tegenover onproductieve, rebelse, onbekende en als vijand of illegaal beoordeelde medemensen.

De vertegenwoordigers mobiliseren steeds meer hulptroepen in de kruistocht van de disciplinaire staatsmacht naar globale controle. De politiemacht is ook in België gedurende de laatste vijftien jaar onophoudelijk versterkt met vele tienduizenden burgerwachten en huurlingen van bewakingsmonopolies. Dit totalitaire veiligheidsapparaat kan bij het uitvoeren van haar interventies rekenen op de medewerking van een groeiende massa personen die ervaren dat collaboratie met de macht hen allerlei voordelen oplevert. Ze zijn vertrouwd met verklikken, spionneren, discrimineren en identificeren zich in hun gemanipuleerde onderbewustzijn volledig met de managers van de illusie. Een frappant voorbeeld hiervan is de verregaande integratie van de twee grootste Vlaamse vakbonden die tegenwoordig als conflictmanagers en bedrijfspolitie een belangrijk

onderdeel vormen van de gedemocratiseerde machtsstructuur. Meer dan een half miljoen van deze vakbondsleden stemden in de anonimiteit van het stemlokaal voor een politieke formatie die naar de vernietiging van vakbonden streeft. Honderden van hen zijn vrijgestelde afgevaardigden die hun werkzekerheid en de daaruit voortvloeiende ervaring misbruiken in de meedogenloze concurrentiestrijd van de produktiejungles. In het hedendaags produktieregime is de materiele macht verfijnd met een virtuele controlestructuur. Het grootkapitaal is er overduidelijk in geslaagd om haar controle- en interventielogica te internaliseren in haar consumenten. Deze consumenten zijn tegelijkertijd producenten van het vervalste bestaan in functie van de macht. In de reclame wordt de digitale voorkennis over de smaak, dromen en verlangens een uiterst effectief wapen om de produktie te biopolitiseren. Dit pervers markt-extremisme vernietigt de openbare ruimte die ze privatiseert met als praktisch gevolg dat het sociale leven zichtbaar wordt voor de macht en dus onophoudelijk voorwerp is van talrijke interventievormen. Door de kolonisatie van de zintuiglijke waarneming ontstaat een collectief biopolitiek machtslichaam (10) van miljoenen machineslaven die zich ten allen tijde (onbewust?) persoonlijk identificeren met de programmeurs of regisseurs van hun leven.

Deze realiteiten vergen een grondige actualisering van de disciplinaire tactieken en methodes voor allen die de automatisering van het markt-extremisme terecht als de grootste bedreiging erkennen die de menselijkheid ooit heeft geproduceerd. Laten we echter tijdens de momenten van ontgoocheling en machteloosheid niet vergeten dat het biomachtsregime feitelijk niets meer is dan een kwade droom waaruit de slapenden elk moment kunnen ontwaken. Een grootschalige herbronning en herbewapening van het verzet tegen de 'virtuele adelaar' is zich momenteel op ontelbare biopolitieke confrontatiesferen aan het voltrekken. We hopen met deze analyse een bijdrage te leveren aan de strijd voor de bevrijding van het levende uit de onzichtbare ketens van de machtsmachine. Mensen die zich bewust zijn van hun identiteit kunnen geen vrede vinden in de eindeloze herhaling, afstomping oftewel automatisering van het bestaan. Aan ons allen om de uitdaging aan te nemen of uiteindelijk te bezwijken onder het steeds repressiever optredend golbaal produktieregime.

-- El Furio

- 1)disciplinaire instituten zoals scholen, fabrieken, kazernes en hospitalen
- 2)binair = tweeledig zoals de gecultiveerde (schijn)tegenstellingen tussen mens en natuur, man en vrouw, wit en zwart,...
- 3)Biopolitieke produktie: In dit hedendaagse produktieregime is de kernproduktie veranderd van waren naar emoties die als onzichtbare goederen geestelijk worden gecconsumeerd via een virtueel distributienet. De opgelegde digitale interactiviteit tussen consumenten via machines verschaft de managers de kennis om de produktie perfect af te stemmen op de voorgeprogrammeerde behoeftes. In dit totalitaire machtsregime van het soevereine grootkapitaal wordt het leven afgestemd op de behoeftes van de economische produktie terwijl de produkten zelf steeds effectiever de controle over de natuurlijke realiteiten regelen. Hierin is de samenleving gereduceerd tot een biofabriek waarin elk achter elke vervalste emotie een nieuwe markt schuilt.
- 4)belichaamd door de imperiale monopolies
- 5)zoals gsm's, automaten en cameracircuits.
- 6)het Hollandse verdriet bij het martelaarschap van Pim, de Vlaamse haat tegen Abou Jahjah, de angst voor onveiligheid...
- 7)computerspionage, DNA databanken, irisscanontwikkeling,...
- 8)PWA, bejaardenhulp, kinderopvang,...
- 9)Rambo, Dirty Harry, Starsky & Hutch, Flikken, het VTM journaal, Telefucked 'I am the law...'
- 10)De massa's extreem geatomiseerde en tot in de kern van hun identiteit vervreemde lichamen zoeken sociaal contact via de machines die deze vervalste sociale realiteit dus consumeren alsof het een grondstof is.

Anarchisten tegenover de nieuwe kapitalistische orde

In Januari werd Alfredo Bonanno uitgenodigd om een lezing te geven aan de rechtsfaculteit van Salonika. De lezing spitst zich voornamelijk toe op de recente ontwikkelingen binnen het kapitalisme en de gevolgen daarvan voor het verzet tegen staat en kapitaal. Hieronder volgt een integrale vertaling van de lezing.

Kameraden, vooraleer we dit gesprek aangaan, enkele woorden om elkaar beter te leren kennen. Op conferenties wordt bijna altijd een barrière opgetrokken tussen degene die spreekt en de toehoorders. Om dat euvel te vermijden moeten we dus tot een afspraak komen, want we zijn hier om samen iets te doen, niet om enerzijds een exposé te houden en anderzijds passief te luisteren. En die gemeenschappelijke bekommernis moet, gegeven de vragen die bediscussieerd zullen worden vanavond, méér dan ooit benadrukt worden. Vaak is het de complexiteit van de analyses en de moeilijkheidsgraad van de besproken problemen die de toehoorders in een passieve dimensie dwingt. Hetzelfde gebeurt wanneer we een moeilijk boek lezen dat ons slechts tot op zekere hoogte boeit, een boek dat bijvoorbeeld de titel *Anarchisme en de postindustriële samenleving* draagt. Ik moet toegeven dat als ik zo'n boek in de etalage zag staan, ik het wellicht niet zou kopen.

Daarom moeten we volgens mij tot een overeenkomst komen. Ik denk dat, los van de complexe materie die hier ter discussie staat, we als anarchisten en revolutionairen tot een gemeenschappelijke begripsbasis moeten kunnen komen. Die begripsbasis moet ons het analytisch instrumentarium verlenen, waarmee we de werkelijkheid beter kunnen begrijpen en er ook effectiever op kunnen ingrijpen. Als een revolutionair anarchist weiger ik een onderscheid te maken tussen de wereld van de theorie en die van de praktijk. Als een revolutionair anarchist is mijn theorie mijn praktijk en is mijn praktijk mijn theorie.

Woorden en daden

Een inleiding als deze wordt wellicht niet echt gesmaakt, zeker niet door diegenen die de oude theorieën genegen zijn. Maar de wereld is veranderd. We worden geconfronteerd met een nieuwe menselijke conditie; een nieuwe en pijnlijke realiteit. Een realiteit die geen plaats laat voor een intellectuele salonmentaliteit of voor analytische aristocratieën. Actie is niet langer iets dat gescheiden kan worden van theorie en tot nader order zal dat zo blijven. Daarom is het belangrijk opnieuw te praten over de transformatie van het kapitalisme; omdat de huidige situatie reeds het resultaat is van ingrijpende herstructureringen.

In zo'n situatie, laat men zich gemakkelijk verleiden door woorden. En die uitzonderlijke toewijding aan woorden van anarchisten kennen we maar al te goed.

Vanzelfsprekend zijn we ook voorstanders van actie. Maar deze avond zullen we het bij woorden houden en dus lopen we het gevaar ons door die woorden te laten meeslepen. Revolutie, opstand, vernietiging; het zijn allemaal woorden. Sabotage – nog zo'n woord. De laatste dagen die ik bij jullie doorbracht, zijn me verschillende vragen ter ore gekomen. Sommige van die vragen werden, denk ik althans, in kwade trouw gesteld. Maar er komen vertalingen bij kijken en ik wil niet kwaadwillig zijn. Ik wil enkel duidelijk maken dat het belangrijk is, voor ogen te houden dat mijn analyse niet dé oplossing voor het sociale probleem wil of kan zijn. Ik geloof ook niet dat één van de mensen die ik de laatste dagen gesproken heb, over de oplossing van dat probleem beschikt. Noch de anarchosyndicalist, met zijn analyse gebaseerd op de cruciale rol van de arbeidersklasse, noch de andere kameraden die met hem van mening verschillen en een interventie voorstellen van opstandige aard. Geen van beiden kan aanspraak maken op waarheid. En als het anarchisme ons iets geleerd heeft, is het net deze les: wantrouw iemand die beweert de waarheid in pacht te hebben. Mensen die zoiets beweren, zijn wat mij betreft altijd priesters, zelfs al beweren ze anarchist te zijn. Elk discours moet erop gericht zijn een kritiek te formuleren op de bestaande orde en als we ons daarin door woorden laten meeslepen, hoort het verlangen tot handelen ons terug op het juiste pad te brengen. Laten we hier even halt houden om alles opnieuw te overdenken. De vernietiging van de onderdrukkende bestaande orde zal een werk van lange adem zijn. Onze analyses zullen slechts een kleine bijdrage leveren, die ons in staat moet stellen onze vernietigende revolutionaire activiteit samen voort te zetten op een manier die elke Spielerei met woorden tot tijdsverlies zal maken.

Wat staat er ons te doen? Anarchisten stellen zich die vraag reeds lange tijd: 'hoe kunnen we in contact treden met de 'massa'?' om een term te gebruiken die in dit soort discussies vaak de kop opsteekt en die ik ook tijdens de laatste dagen geregeld hoorde vallen. Wel, dit probleem wordt op twee verschillende manieren benaderd. Doorheen de geschiedenis van het anarchisme gold de propaganda als de

meest gegeven oplossing voor dit probleem. We moeten de massa duidelijk maken wie we zijn. Dat is de methode die gebruikt wordt door politieke partijen de wereld rond. Volgens mij is die methode van traditionele, anarchistische propaganda vandaag in een moeilijk parket verzeild geraakt, net als de verspreiding van eender welke ideologie. Dat is niet zo omdat mensen niets van ideologie willen weten, maar wél omdat de kapitalistische hervormingen de ideologie zinloos gemaakt hebben. En ik moet hier publiekelijk zeggen dat anarchisten het moeilijk hebben om die nieuwe realiteit te verstaan. Niet zonder reden vormt deze kwestie het onderwerp van lopende debatten binnen de internationale anarchistische beweging. Het einde van de ideologie brengt ons in een situatie waarin traditionele anarchistische propaganda zinloos aan het worden is. Met het einde van de effectiviteit van de propaganda, opent zich echter wel de weg van het directe contact met de mensen. Dat is een weg die bezaaid is met concrete strijdpunten; dat soort strijdpunten dat we eerder al aanhaalden, alledaagse problemen, waarvoor we onze eigen beperkingen niet hoeven te overstijgen. Anarchisten zijn een heel kleine minderheid. Zo'n minderheid wordt niet gehoord door veel kabaal te maken of advertentietechnieken te gebruiken. Blijkbaar is het dus niet zozeer een kwestie de meest geschikte communicatiemiddelen te vinden, want dat zou ons terug bij de propaganda en de ideologie brengen. Het lijkt belangrijker de juiste strijdmiddelen te kiezen. Veel anarchisten geloven dat hét strijdmiddel bij uitstek de directe aanval is, binnen de grenzen van hun mogelijkheden en zonder iemands stroman te willen zijn.

De herstructurering van het kapitalisme

Ik vraag jullie even na te denken over de toestand waarin het kapitalisme zich bevond in de vroege jaren tachtig. Het kapitalisme verkeerde toen in problemen. Het werd geconfronteerd met toenemende arbeidsuitgaven, enorm dure herstructureringen van vaste werkplaatsen, een vastgeroeste markt en de mogelijkheid van sociale strijd als gevolg van dat alles. En denk dan nu eens na over de toestand waarin het kapitalisme zich zes of zeven jaar later bevond. Denk eens na over de snelheid waarmee het kapitalisme zich aangepast heeft. Het kwam al haar problemen te boven op een manier die niemand had kunnen voorspellen. Het bereikte een programma van economisch en imperialistisch wereldmanagement, dat in de geschiedenis zijn gelijke niet kent. Dat programma, gericht op het sluiten van de machtsirkel, staat aan de vooravond van haar verwezenlijking, ook al blijkt dat nog niet uit de huidige toestand. Hoe gebeurde dat alles? Hoe kon een situatie die zo manifest problematisch was zo snel en radicaal omkeren?

We weten allemaal wat er gebeurde; het is niet het technische aspect ervan dat ons verrast. Er werd een nieuwe technologie toegevoegd aan het productieproces. De arbeidskosten werden verlaagd, productieprogramma's werden vervangen, nieuwe productiekrachten werden in gebruik genomen. We zijn ons bewust van dat alles. Dat is niet het aspect van de kapitalistische herstructurering dat ons verrast. Nee, wat ons werkelijk verbaasd is het vernuft, waarmee het kapitaal de arbeidersklasse in haar programma heeft ingeschakeld. Want die klasse is altijd de voornaamste stoorzender geweest voor het kapitalistische project. Het kapitalisme is er met zachte hand in geslaagd de arbeidersklasse aan te vallen en te ontmantelen, geografisch te verspreiden, te verarmen, te demoraliseren en

teniet te doen.

Vanzelfsprekend was het aanvankelijk bang om dat project ten uitvoer te brengen. Het kapitaal is altijd als de dood geweest om die weg te bewandelen, omdat een verlaging van de arbeidskosten altijd een indicator geweest is voor sociale strijd. Maar, en daarop wezen haar academische vertegenwoordigers al een tijdje, dat gevaar bestaat niet langer of het verdwijnt met rasse schreden. Het is nu zelfs mogelijk mensen te ontslaan, zolang het maar gebeurt door productiesectoren te veranderen en zolang anderen bereid worden gevonden een open mentaliteit en een debatacultuur te ontwikkelen. Alle sociale krachten; de partijen, de vakbonden, de arbeidersters, het repressieapparaat, alle echelons van het onderwijs, de cultuur, het spektakel en de media verenigden zich om het kapitaal bij te treden in haar nieuwe taak. Zo werd een nooit geziene, wereldwijde kruistocht ondernomen ten einde de nieuwe mens, de nieuwe arbeiderster te modelleren.

Een nieuwe mens

Wat is het voornaamste kenmerk van deze nieuwe mens? Zhij is allesbehalve gewelddadig, want zhij is een democraat. Zhij bediscussieert allerlei zaken met anderen, staat open voor andermans mening, verenigt zich met anderen, vervoegt de vakbond, zelfs voor een (symbolische) staking deinst zhij niet terug.

Maar wat is er werkelijk met hem/haar gebeurd? Zhij is zijn/haar identiteit verloren. Zhij weet niet langer wie zhij écht is. Zhij verloor zijn/haar identiteit als één van de uitbuitenen. Niet omdat de uitbuiting zélf verdwenen is, maar omdat men hem/haar een nieuwe voorstelling van zaken heeft voorgehouden, waarin hem/haar het gevoel gegeven wordt dat zhij ten volle participeert. Méér nog; zhij heeft het gevoel zélf verantwoordelijkheid te dragen voor de goede gang van zaken. En in naam van deze 'sociale solidariteit' is zhij bereid nieuwe offers te brengen; zhij past zich aan, verandert van job, verliest zijn/haar vaardigheden, diskwalificeert zichzelf als mens en als arbeiderster. Dát is wat het kapitaal het laatste decennium systematisch van hem/haar gevraagd heeft, want de nieuwe, kapitalistische herstructurering heeft geen nood aan kwalificatie. Ze vereist enkel bereidheid tot arbeid, flexibiliteit en snelheid. Het oog moet de geest te snel af zijn, korte termijnbeslissingen moeten snel genomen worden, de keuzes en het aantal in te drukken knoppen moeten beperkt zijn, de snelheid van de uitvoering maximaal. Denk maar aan de rol die videospelletjes spelen in dat proces, om maar een enkel voorbeeld te geven.

We zien dus dat het zwaartepunt dat de arbeid vroeger was ellendig snel veld geruimd heeft. Het kapitaal is in staat de ingesloten van de uitgesloten te scheiden. Het beschikt over alle middelen om diegenen die zich tot de macht verhouden te onderscheiden van diegenen die er voorgoed van uitgesloten zijn. En met 'macht' bedoelen we hier niet enkel het staatsmanagement, maar ook en vooral de mogelijkheid toegang te krijgen tot betere levensomstandigheden.

Maar wat houdt dat onderscheid in stand? Wat verzekert deze scheiding? Het antwoord op die vraag is gelegen in de verschillende manieren waarop noden gepercipieerd worden. Als je er even over na denkt, kom je tot de vaststelling dat in het uitbuitingsmodel oude stijl, de uitbuiters en de uitgebuitene beiden hetzelfde ding verlangden. Eén van beiden bezat dat ding, de andere niet: dat was het enige verschil

(1). Als nu de blauwdruk van het voorgaande onderscheid volledig gerealiseerd zou worden, zal er een verlangen voor volledig verschillende dingen ontstaan. De uitgesloten en zullen enkel datgene verlangen dat ze kennen, datgene dat begrijpelijk is voor hen. De noden van de ingesloten en zullen door hen niet verlangd kunnen worden, omdat de culturele uitrusting die deze verlangens begrijpelijk maakt hen voorgoed ontnomen is.

Dát is wat het kapitalisme aan het opbouwen is: een automaat uit vlees en bloed, een constructie uit de laboratoria van de macht. De informatie-technologische wereld weet maar al te goed dat ze de machine nooit tot het niveau van de mens zal kunnen verheffen; geen enkele machine zal ooit in staat zijn te doen, waartoe een mens in staat is. En dus wordt de mens herleid tot het niveau van de machine. Stapsgewijs wordt zijn/haar cultureel erfgoed verenigd tot het absolute minimum, wordt zijn/haar vermogen tot inzicht gereduceerd en worden zijn/haar verlangens uniform gemaakt.

Informatie-communicatie-technologie

Wanneer vond dit technologisch proces haar aanvang? Begon het, zoals eerder gesuggereerd werd, met de opkomst van de cybernetica? Iedereen die een beetje bekend is met de cybernetica, weet dat Norbert Wiener niet meer deed dan met elektronische schildpadjes spelen: méér kan men hem niet verwijten. De moderne technologie zag in feite honderd jaar geleden het licht, toen een onschuldige Engelse wiskundige met aritmetica begon te experimenteren en de binaire rekenkunde ontwikkelde.

Uitgaande van die eerste stap is het mogelijk de verschillende fasen in de moderne technologie te identificeren. Maar in die ontwikkeling is er één precies moment waarop een kwalitatieve sprong gemaakt werd: toen de elektronica de basis werd waarop de nieuwe technologie uitgebouwd werd. Vanaf de intrede in die nieuwe technologische fase is het onmogelijk toekomstige ontwikkelingen te voorspellen, omdat niemand de gevolgen ervan kan overzien. Bovendien moeten we er ons voor behoeden teveel in termen van oorzaak en gevolg te denken. Het is bijvoorbeeld naïef te zeggen dat de wereldmachten over het atomisch potentieel beschikken om de wereld te vernietigen, zelfs al is dit het geval. Deze idee, hoe apocalyptisch en angstwekkend ze ook zijn mag, behoort immers tot het oude technologieconcept dat gebaseerd was op de vooronderstelling van oorzaak en gevolg: de bommen worden tot ontploffing gebracht, de wereld wordt vernietigd.

Het probleem dat hier op tafel ligt heeft betrekking op een situatie die veel gevaarlijker is. Het betreft hier immers een ontwikkeling die, wars van elke speculatie, reeds volop aan de gang is en die steeds verder uitbreiding vindt. Deze ontwikkeling is bovendien niet gebaseerd op oorzaak en gevolgrelaties, maar op een weefsel van onvoorspelbare relaties. Slechts één technologische ontdekking, bijvoorbeeld van een nieuw materiaal voor energiebehoud, kan een keten van destructieve technologische relaties teweegbrengen, die niemand, géén wetenschapper, in eer en geweten zou kunnen voorspellen. Zo'n innovatie zou niet enkel de nieuwe, maar ook de oude technologieën kunnen treffen en op die manier de wereld in een warreling kunnen achterlaten. Dát is wat er zo verschillend is en dat heeft met cybernetica niets te maken. De cybernetica is slechts een verre verwant van de huidige nachtmerrie.

Heroriëntatie van het verzet

In het licht van het voorgaande vragen we ons al lange tijd af hoe we de vijand kunnen aanvallen zonder hem ten gronde te kennen. Maar als je daar even over na denkt, is het antwoord op die vraag eigenlijk vrij eenvoudig. We vallen bijvoorbeeld graag de politie aan, maar niemand

denkt eraan politieagent te worden alvorens ten aanval te gaan. We informeren ons tot op zekere hoogte, we vragen ons af hoe de politie te werk gaat, welk soort matrakken ze gebruiken. We verzamelen de kleine hoeveelheid basale kennis die vereist is om te begrijpen hoe de politie te werk gaat. We beperken ons met andere woorden tot die kennis, die vereist is om tot de aanval over te gaan.

Zo is het evenmin nodig ingenieur te worden alvorens men in staat is de nieuwe technologie aan te vallen. We kunnen ons beperken tot de basiskennis, tot enkele praktische aanwijzingen die ons in staat stellen de aanval te openen. En uit deze overweging volgt een andere, belangrijkere beschouwing: de nieuwe technologie is niet abstract, ze is iets concreets.

Het internationale communicatiesysteem bij-voorbeeld is een tastbaar feit. Opdat dat systeem abstracte ideeën zou kunnen ontwikkelen in onze hoofden, moet het zich over het gehele land verspreiden. De nieuwe materialen worden, om het zo maar eens te zeggen, gebruikt in de constructie van kabels voor gegevens-overdracht (data transmissie). Dát is het niveau van de nieuwe technologie dat we moeten leren beheersen. De technologie in productief opzicht is niet relevant voor ons, de wegen waarlangs die technologie over het hele land verspreid wordt, zijn dat wél. Het is, om de vinger op de wonde te leggen, wezenlijk te weten waar de verschillende richtinggevend centra en de communicatiekanalen zich bevinden.

Dat, beste kameraden, zijn géén abstracte ideeën, maar fysieke dingen: objecten met een uitgebreidheid die de controlemechanismen verzekeren. In dit geval is het vrij eenvoudig om tussenbeide te komen door middel van sabotage. Het moeilijke van de zaak is te weten te komen waar de kabels zich bevinden.

We hadden het reeds over het probleem van het vinden van de documentatie en de uitvoering van het onderzoek, vereist om tot actie over te gaan. Op een bepaald moment wordt dat probleem onoverkomelijk en wordt kennis van de technologie essentieel. Wij denken dat dit het grootste probleem wordt waarmee revolutionairen in de komende jaren zullen worden geconfronteerd.

Ik weet niet of de computer een plaats zal toekomen in de gerealiseerde maatschappij, waar kameraden zo vaak naar verwijzen. Net zo is het onmogelijk te weten of het gros van de nieuwe technologieën als dusdanig nog hun plaats zullen kennen in die samenleving. Feitelijk is het onmogelijk ook maar iets te weten over de gang van zaken in die hypothetische samenleving van de toekomst. Het enige dat ik tot op zekere hoogte kán weten, betreft het heden en de gevolgen van het gebruik van de nieuwe technologieën. Maar daarop gingen we eerder al in.

Het is de taak van anarchisten om aan te vallen. Niet ten behoeve van de belangen van hun eigen organisatie of in functie van kwantitatieve groei, maar om een vijand te vernietigen die iedereen treft. Anarchisten hebben geen sociale of organisatorische identiteit te verdedigen. De structuren waarbinnen anarchisten handelen, hebben altijd een informeel karakter, bijgevolg is de aanval die ze uitvoeren niet gericht op de verdediging van, noch op de propaganda voor

de beweging. Het doel is een universele vijand te raken. En in deze beslissing om tot de aanval over te gaan, worden theorie en praktijk aaneengesmeed.

Het kapitalistische project...

Een historisch ongeziene vorm van het kapitalisme ontsiert de horizon. Wanneer er over neoliberalisme gesproken wordt, is het deze vorm die bedoeld wordt. Wanneer we horen praten over wereldoverheersing dan is dit het project waarnaar verwezen wordt, niet het oude concept van macht en imperialisme. In het aangezicht van dit project en haar immense capaciteit tot overheersing stortte het feitelijke socialisme in elkaar. Iets dergelijks zou nooit gebeurd zijn in het kader van het oude kapitalisme. De wereld hoeft niet langer in twee tegengestelde kampen opgedeeld te worden. Het nieuwe kapitalistische streven naar wereldmacht bewandelt de administratieve weg. Haar project bestaat erin de wereld te managen voor een kleine kern ingesloten en, ten koste van een grote massa uitgesloten en. En met een dergelijk project voor ogen, worden alle mogelijke midde-

len ingezet: de nieuwe – waarover we spraken, én de middelen die zo oud zijn als de straat, zoals oorlog, repressie, barbarij, naargelang de situatie vereist. Op die manier wordt in het voormalige Joegoslavië een wreedaardige oorlog gevoerd ten einde de capaciteiten van een volk zoveel mogelijk te reduceren. Daarop zal er een interventie komen, die de vorm zal aannemen van minimale humanitaire hulp, maar ontvangen zal worden als manna uit de hemel in zulke omstandigheden van absolute ellende.

Hoe zouden landen als het voormalige Joegoslavië eruit zien indien de oorlog niet had plaatsgevonden? Een immens kruisvat aan de poorten van West Europa, tegen de grenzen van de Europese Gemeenschap aan. Een kruisvat dat op punt van ontploffen staat; sociale tegenstellingen die geen enkele economische tussenkomst tot het niveau van het westerse consumptisme kan verheffen. De enige oplossing was oorlog en die oudste kunstgreep ter wereld werd ook nu toegepast. Amerikaans en wereldimperialisme komen tussenbeide in Somalië en Irak, maar het is erg onwaarschijnlijk dat men ook in het voormalige Joegoslavië tussenbeide zal komen, omdat de waarschijnlijkheid van rebellie daar tot een minimum herleid moet worden. Oude middelen worden dus, naargelang de situatie en de sociale en economische context, aangevuld met nieuwe.

En één van de oudste wapens in dat gruwelarsenaal is het racisme. Wat de kwestie van het

racisme en de ermee gerelateerde wandaden (neonazisme, fascisme etc.) betreft, moet ook de gedifferentieerde (veelvormige, nvdv.) ontwikkeling van de kapitalistische herstructurering in ogenschouw genomen worden. Opdat we het probleem klaar zouden kunnen stellen, is het noodzakelijk in te zien dat de kapitalistische herstructurering niet alle problemen met een magische hand omzwaai kan oplossen. Het wordt geconfronteerd met een hoeveelheid verschillende situaties over de gehele wereld.

Met elk van die situaties komen verschillende niveaus van sociale spanningen overeen. Deze omstandigheden en de sociale spanningen die ermee overeenstemmen, doen datgene dat in ieder van ons schuilt aan de oppervlakte komen. Dingen die we altijd uitgebannen en bezworen

hebben, steken opnieuw de kop op. Wezenlijke factoren als racisme, nationalisme, angst voor het andere, het nieuwe, HIV, de homoseksuele..., zijn aandriften die in ons allen latent aanwezig zijn. Onze culturele bovenbouw, ons revolutionair bewustzijn tracht deze impulsen uit te wissen en allemaal te verbergen, zoals zondagsgelovigen dat doen met hun wekelijkse zonden. Wanneer we echter ons paasbeste revolutionaire uniform uittrekken, steken al deze zaken opnieuw de kop op.

Het monster van het racisme is altijd aanwezig en het kapitaal is altijd bereid het voor haar kar te spannen. In situaties waar de sociale spanningen de laatste jaren snel tot ontwikkeling zijn gekomen, zoals in Duitsland, is dat fenomeen in voortdurende ontwikkeling. Het kapitaal controleert het racisme en gebruikt er bepaalde aspecten van. Tegelijkertijd boezemt het racisme het kapitaal ook angst in, want het management van de wereldmacht is democratisch, tolerant en possibilistisch (2) van aard. Vanuit een nuttigheidsperspectief is het anything goes (ideologie, angst, oorlog, racisme...) – het maakt allemaal deel uit van het kapitalistische project. We kunnen dus niet met zekerheid zeggen dat het postindustriële kapitalisme zich tegen het racisme zal kanten. Het zou best kunnen dat we een aantal van haar hoofdkenmerken, zoals haar democratische natuur vaststellen, om vervolgens te zien hoe hetzelfde technologisch geavanceerde kapitalisme in een specifieke context methoden gebruikt die honderd en meer jaren oud zijn: racisme, Jodenvervolgning, nationalisme, aanvallen op kerkhoven, kortom de meest hatelijke methoden die de mens zich ooit toegemeten heeft. Het kapitalisme kent vele gezichten, haar ideologie is altijd machiavellistisch: ze gebruikt zowel de kracht van de leeuw als de sluwheid van de vos.

...en de nieuwe technologie

Maar het voornaamste en meest universele instrument van het kapitalisme is de nieuwe technologie. Daarover moeten we goed nadenken, dat zal ons veel verwarring besparen. Terwijl we dat doen, moeten we ook het mogelijke gebruik van de technologie in veranderde (post-revolutionaire) omstandigheden in overweging nemen. We zagen reeds dat er een sprong nodig was om van de oude naar de nieuwe technologieën over te gaan. Met nieuwe technologieën bedoelen we diegene die gebaseerd zijn op computers, lasers, het atoom, subatomische partikels, nieuwe materialen, menselijke, dierlijke, en plantaardige genetische manipulatie.

Deze technologieën verschillen wezenlijk van de oude. De oude technologie beperkte zich tot het wijzigen van materialen, tot het ingrijpen op de werkelijkheid. De nieuwe technologieën daarentegen zijn de werkelijkheid binnengedrongen. Ze transformeren de werkelijkheid niet, ze *maken* de werkelijkheid. Ze geven niet enkel de aanzet tot moleculaire wijzigingen en mogelijke moleculaire transformaties, ze creëren bovenal een mentale transformatie. Denk maar aan het gebruik van de televisie. Dat communicatiemiddel is ons brein binnengeslopen. Het wijzigt ons hoogsteigen vermogen om de werkelijkheid te overzien en te bevatten. Het verandert relaties in de tijd en in de ruimte. Het grijpt in op de mogelijkheid uit onszelf te stappen en de werkelijkheid te veranderen. De ruime meerderheid van de anarchisten achten het niet mogelijk gebruik te maken van dit assemblage van moderne technologieën.

Ik weet dat dit debat nog volop aan de gang is. Niettemin is het gebaseerd op een misverstand. In dat debat tracht men immers twee dingen die radicaal van elkaar verschillen op dezelfde manier te behandelen. De oude revolutionaire droom van, laat ons zeggen, de Spaanse anarcho-syndicalisten, bestond erin de macht aan te vallen en te verslaan, opdat de arbeidersklasse zich de productiemiddelen zou kunnen toe-eigenen en gebruiken op een manier die rechtvaardiger en meer libertair was.

De nieuwe technologieën kunnen echter niet op een rechtvaardiger en vrijheidlievender manier gebruikt worden, omdat ze niet meer passief voor ons staan, maar dynamisch, geworden zijn. Ze zijn beweeglijk en dringen diep in ons door; ze hebben zich reeds in ons gevestigd. Als we niet snel tot de aanval over gaan, zullen we niet meer in staat zijn te begrijpen wat er nodig is om het gevecht aan te binden. Wij zullen dan niet de technologie in handen nemen, maar de technologie zal in ons haar kneedbare slachtoffers vinden. Er zal dan geen sprake meer zijn van sociale revolutie, enkel van de technologische revolutie van het kapitaal.

Dat is de reden waarom een revolutionair gebruik van de nieuwe technologieën een waanbeeld is. De misvatting vertoont overeenkomsten met de oude overtuiging dat oorlog mogelijk een aanzet tot revolutie zou kunnen zijn. Veel bekende anarchisten (3) vielen bij de aanvang van de eerste wereldoorlog ten prooi aan die misvatting. Een revolutionair gebruik van de oorlog is onmogelijk, omdat oorlog altijd een doodsinstrument is. Een revolutionair gebruik van de nieuwe technologieën is onmogelijk, omdat de nieuwe technologieën doods-instrumenten zijn. Alles wat ons nog rest is ze te vernietigen – nu aan te vallen, niet in de toekomst. Niet wanneer het project tot voltooiing gebracht is, niet wanneer diegenen die zichzelf misleiden tot inzicht komen; nu is de tijd voor sabotage, nu is de tijd voor aanval. Dat is het besluit waartoe we gekomen zijn. En die destructieve aanval sluit de cirkel van dit betoog. Op dit punt vervoegt de theorie immers de praktijk en wordt de analyse van het postindustriële kapitalisme een instrument om het kapitaal mee te bestrijden. De analyse wordt een instrument voor opstandig en revolutionair anarchisme dat ons in staat stelt de mogelijkheidsvoorwaarden (personen, zaken) van het kapitalistische project duidelijk voor ogen te zien en onze verantwoordelijkheden op ons te nemen.

Kenniseconomie

Vandaag betekent de wortels van de ongelijkheid treffen, méér dan ooit de directe aanval tegen datgene dat de ongelijke verspreiding van kennis mogelijk maakt. Dat is zo, omdat de werkelijkheid zélf voor het eerst kennis geworden is, het kapitalisme is kennis geworden. De universiteiten, waar de kennis aanvankelijk uitgewerkt werd en die ooit als kloosters slechts bij tijd en stond geraadpleegd konden worden, zijn vandaag de centra geworden van de repressieve kapitalistische herstructurering. Een verdeling van de kennis is dus mogelijk.

Ik leg de nadruk op de dringendheid van dit probleem, omdat het maar mogelijk is een verschil te vatten wanneer men het ziet. Maar wanneer er een scheiding tussen twee verschillende soorten kennis verschijnt, waartussen geen enkele vorm van communicatie bestaat, zal het reeds te laat zijn. De kennis van de ingesloten en zal onvergelijkbaar worden met die van de uitgesloten en. Denk aan het proces waarin de scholingskwaliteit geminimaliseerd wordt. Bedenk hoe de massascholing, die vroeger nog een instrument was voor kennisverwerving, gedurende de laatste twintig jaar tot een instrument van diskwalificatie geworden is. Het algemene kennisniveau is verlaagd, terwijl een minderheid van gepri-vilegieerden andere kennis blijft verwerven in gespecialiseerde academische graden georganiseerd door het kapitaal.

De vorm van de strijd

Het voorgaande toont wederom de dringende nood voor actie aan. De actie, de aanval mag echter niet blind uitgevoerd worden. Geen wanhopige, onlogische aanval, maar een projectmatige revolutionaire aanval moet het worden. Die aanval moet met open ogen gevoerd worden, opdat we tot gericht inzicht en handelen zouden kunnen komen. De bestaansomstandigheden en de tijdruimtelijke realisaties van het kapitaal zijn bijvoorbeeld niet overal dezelfde. In som-

mige contexten is de opstand meer waarschijnlijk dan in andere, niettemin is het nog steeds erg waarschijnlijk dat de massastrijd zich op het internationale niveau zal afspelen.

Het is nog steeds mogelijk tussenbeide te komen in tussenliggende strijden, in conflicten die lokaal of thematisch bepaald zijn, met specifieke objectieven die voortkomen uit specifieke problemen. Zo’n strijdpunten zijn niet van secundair belang. Ze verstoren evenzeer het universele project van het kapitalisme. Onze tussenkomst in die strijden moet beschouwd worden als een verzetselement, als een rem die geplaatst wordt op de fragmentatie van de klassenstructuur. Ik weet dat veel kameraden die hier vanavond aanwezig zijn, direct betrokken zijn geweest in zulke specifieke deelstrijden.

In dat kader zouden we een nieuw instrumentarium moeten uitvinden. Een instrumentarium dat ons toelaat de realiteit van die strijden te beïnvloeden, zonder de bemiddeling van vakbonden of partijbonzen. Het moet ons toelaten heldere, maar beperkte objectieven uit te stippen; objectieven die specifiek zijn en dus op zich genomen niet revolutionair. Die specifieke doelstellingen zijn belangrijk omdat er brood op de plank moet komen. We kunnen niet van iedereen offers verwachten in naam van het universele anarchisme. In deze tussenliggende strijden zijn we belast met de taak de mensen aan te zetten direct te strijden voor hun eigen belangen. We moeten hen duidelijk proberen maken dat de doelen die ze nastreven enkel door directe, autonome strijd kunnen worden bereikt. Eens dat specifieke doel bereikt is, lost de actiekern zichzelf op om in andere omstandigheden terug de kop op te steken.

Uit wat voor mensen bestaat zo’n kern? Over welk soort anarchisten hebben we het hier eigenlijk? Velen onder ons zijn anarchisten, maar wie van ons is bereid tot echte, concrete activiteit? Velen onder ons zullen halt houden op de drempel van de actie. Ze zullen stellen dat de arbeiders en de uitgebuitenen hun eigen keuzes moeten maken. Wij waren aanwezig in de strijd, wij stelden ons project voor; onze taak zit erop. Ons geweten kan zich te rusten leggen.

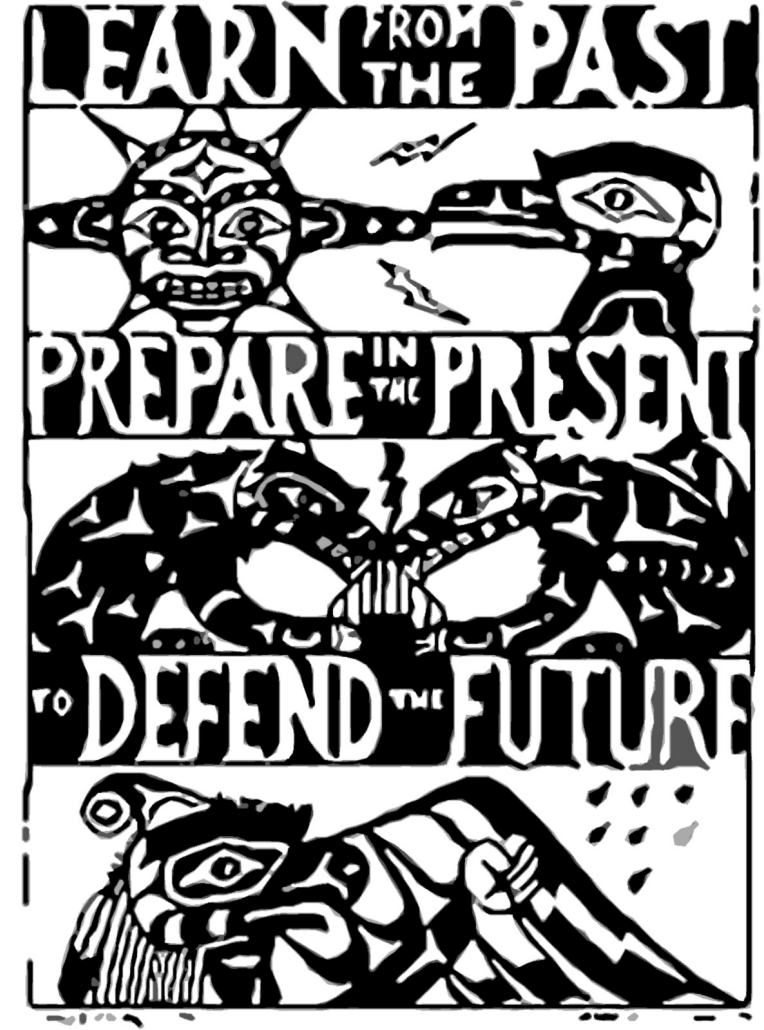
De fundamentele vraag stelt zich: wat is de taak van anarchisten gegeven het failliet van de propaganda? Als anarchisten beschikken we over de oplossing tot alle sociale problemen. Bijgevolg stellen we onszelf voor aan de mensen die direct te lijden hebben onder de gevolgen van het probleem, we stellen onze oplossing voor en begeven ons vervolgens terug naar huis. Nee, zo’n anarchisme staat op het punt voorgoed te verdwijnen. De laatste relikwieën daarvan worden in de annalen van de geschiedenis neergeschreven. Anarchisten moeten de verantwoordelijkheid voor de strijd op een directe en persoonlijke manier op zich nemen. Datgene waartegen de uitgebuitenen al dan niet strijden, is immers een gemene zaak: wij lijden onder de uitbuiting net als zij dat doen. We zijn niet geprivilegieerd. We leven niet in twee verschillende werelden. Er is geen ernstige reden aan te geven waarom de massa de strijd eerder zou moeten aanbinden dan wij. Noch zie ik een reden om enkel tot de aanval over te gaan in hun aanwezigheid. Het ideaal is als vanzelfsprekend de massastrijd. Maar in het kader van de kapitalistische herstructurering zouden anarchisten niet mogen wachten op indicaties voor de massastrijd, want dat zou wel eens een wachten op Godot kunnen worden. Ze moeten hun verantwoordelijkheid op zich nemen en beslissen tot de persoonlijke en directe aanval. We zijn op het punt aangekomen van de vernietigende daad; hier sluit de cirkel zich; waarop wachten we nog?

Ook individuele acties behoren tot de mogelijkheden. Maar hierop wordt een belangrijke tegenwerping gegeven: wat brengt het ons verder een computer te vernielen? Lost dat dan het probleem van de technologie op? Deze belangrijke vraag werd ons voorgelegd toen

we onze hypothese van sociale sabotage aan het uitwerken waren. ‘Wat hebben we bereikt wanneer we een hoogspanningsmast vernield hebben?’, werd er gevraagd. Eerst en vooral is de strategie van de sabotage niet zozeer gericht op het productieve eindstation van de technologie, maar wel op haar communicatienetwerk.

Dat brengt ons terug bij het probleem van de verspreiding van de kennis en als ik even zou mogen uitweiden, zou ik hier op een ernstig probleem willen wijzen. Ik sta mezelf toe de term ‘ernstig’ te gebruiken, want op dit punt heeft men een vergelijking willen maken tussen wat een clandestiene, gewapende organisatie doet door een specifieke persoon te treffen en wat een anarchistisch-opstandige structuur doet wanneer ze een technologische realisatie aanvalt. Al bij al zou er weinig verschil zijn tussen beide. En toch is er een erg belangrijk onderscheid. Het is niet het onderscheid tussen mensen en dingen. Nee, het is een nog belangrijker verschil, want de doelen die de clandestiene organisatie zich stelt, bevatten de vergissing van het centrisme. Door een persoon te treffen meent de organisatie dat ze het knooppunt, het centrum van het kapitaal raakt. Zo’n vergissing is uitgesloten in een anarchistisch-opstandige organisatie, want als zo’n organisatie een technologische realisatie aanvalt (of de persoon die ze tot stand bracht), is ze er zich ten volle van bewust dat ze niet een knooppunt van het kapitaal getroffen heeft. In de eerste helft van de jaren tachtig vonden aanzienlijke massastrijden plaats tegen de constructie van kerncentrales in Italië. Eén van de belangrijkste zwaartepunten in dit gebeuren, was de strijd tegen de rakettenbasis in Comiso. In deze context stampten we ‘basiskernen’ uit de grond. Drie jaar lang strenden we zij aan zij met de lokale bevolking. Dat was een massastrijd, die om uiteenlopende redenen haar objectieven niet bereikte.

Maar dat is niet de enige strijdvorm die we overwegen; het is maar één van de mogelijkheden, één van de tussenliggende strijdpunten waaraan we als opstandige anarchisten willen deelnemen. In de jaren die volgden op deze strijd werden meer dan vierhonderd aanvallen gepleegd tegen structuren die in verband stonden met de elektriciteitsvoorziening in Italië. Er werd sabotage gepleegd tegen energiestations op steenkool, er werden hoogspanningsmasten vernietigd die soms een hele regio van elektriciteit voorzagen. Sommige van deze acties ontpopten zich tot sabotage door de massa, maar dat was lang niet altijd het geval. In die andere gevallen wandelden een groep anonieme kameraden de duistere nacht in om een hoogspanningsmast op te blazen. Deze acties verspreidden zich over het hele land en bezaten, volgens mij, twee essentiële kenmerken: ze vormden een gemakkelijk te re-

aliseren aanval tegen het kapitaal, omdat ze geen hoogdestructieve technologie vereisten. Ten tweede waren deze aanvallen ook gemakkelijk te kopiëren. Eender wie kan een nachtelijke wandeling ondernemen, da’s bovendien een gezonde gewoonte. In dit geval hebben anarchisten niet passief gewacht tot de massa wakkerschoot, ze hebben zélf iets ondernomen. Buiten de vierhonderd aanslagen die ons bekend zijn, is het bovendien goed mogelijk dat er nog eens vierhonderd plaatsvonden die de staat uit angst in de doofpot gestopt heeft. Het zou ronduit onmogelijk zijn zo’n watervaleffect aan sabotageacties over het gehele land onder controle te krijgen. Geen leger ter wereld is in staat zo’n activiteit in de hand te houden. Voor zover ik weet, werd niet één kameraad gearresteerd in verband met de gekende vierhonderd aanvallen.

Tot slot

Hiermee zou ik willen afsluiten, ik ben al lang genoeg aan het woord. Onze keuze voor opstand is anarchistisch. Het is zowel een keuze van het hart, als een keuze van de rede. Het is zowel een karakterlogische beslissing, als een resultaat van analytische reflectie. Onze kennis over de huidige herstructureringen van het kapitalisme tonen aan dat er voor anarchisten geen andere weg open blijft dan die van de onmiddellijke, destructieve tussenkomst. Dat is waarom we opstandelingen zijn en ons kanten tegen elk ideologisch getater. Daarom zijn we tegen elke ideologie van het anarchisme en tegen het gezever over anarchisme. De tijd voor cafépraat is voorbij. De vijand bevindt zich net buiten deze conferentiezaal, zichtbaar voor iedereen. De eenvoudige beslissing die vijand aan te vallen, volstaat. Ik ben ervan overtuigd dat opstandige anarchisten de juiste timing en de juiste mid-delen zullen kiezen om de aanval aan te gaan, want met de vernietiging van deze vijand, wordt het mogelijk het anarchisme te verwezenlijken.

-- vertaling uit het Engels: Johan Van Eeckhout

(1) In het oude model van het kapitalisme bezit de baas de productiemiddelen en willen de arbeidersters deze productiemiddelen in zelfbeheer nemen. (nvdv.)
(2) Possibilistisch (in deze context): de gebruikte middelen worden afgestemd op de relevante situatie. (nvdv.)
(3) Hoogstwaarschijnlijk verwijst Bonanno hier naar het standpunt van Kropotkin en andere anarchisten ten tijde van de Eerste Wereldoorlog. Zij riepen op om de geallieerde troepen te vervolgen in hun strijd tegen het Duitse expansionisme.

AnarGENDA

GENT	
Elke maandag	3 Charels - volxkeuken - 20.00u -- Leiekaai 317
Elke dinsdag	Buurtkeuken - 18.00 -- Hulstboomstr. 71, Brugse Poort
Elke woensdag	A.C. Assez - volxkeuken - 20.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort)
	Oude brandweerkazerne - Muiden - volxkeuken - 20.00u
Elke donderdag	Palinghuizen - volxkeuken 20.00u -- Palinghuizen 144, 9000 Gent - bij Westerbegraafplaats
Elke vrijdag	A.C. Assez - Algerijns/vluchtelingencafé - 21.00u -- Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort)
Elke zaterdag	Sikkelstraat 24 - 14.00u: Free World café; 18.00u: Free World volxkeuken
Elke zondag	Ivago - volxkeuken - 20.00u -- Staaksenstraat, 9000 Gent
8 t.e.m. 11 juli	A-CASIA stelt voor: Expo I -- Hulstboomstraat 73, 9000 Gent (zijstraat Bevrijdingslaan) opening 8/7 vanaf 17.00u; vrijdag van 15.00u tot 18.00u; zaterdag & zondag van 14.00u tot 19.00u
Zaterdag 10 juli	Buurtfeest in de Brugse Poort - vanaf 10u -- Kastanjestraat, Sikkelstraat, Brunelstraat
ANTWERPEN	
Elke eerste 4 dagen v/d maand	kafee Den Hopsack - Experimentele Bibliotheek -- Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen
Elke woensdag	Het Badhuis - volxkeuken -- Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen
Elke dinsdagavond*	Anarchistisch Buurthuis ‘t Kievitje - volxkeuken -- Ploegstraat 26 (achterkant Zoo) (* tenzij ontruimd)
BRUGGE	
Elke zondag (behalve 1e v/d maand)	Kazernevest 67 - infotheek - 14.00u t.e.m. 17.00u
UITGEZONDERD -- uitgezonderd@lycos.com - PB 715, 8000 Brugge (geen naamsvermelding!)	
Elke 1e zaterdag v/d maand	volxkeuken - 19.00u (met vooraf infotheek vanaf 17.00u)
Elke zondag (behalve 1e v/d maand)	Infotheek - 14.00u t.e.m. 17.00u
Elke 3e zaterdag v/d maand	wolxkeuken + optreden / film / info (in de Zandberg - Daverlopark, Assebroek)
LEUVEN	
3 / 4 / 5 september	Zomermeeting voor activisten III - De Bereklauw website: www.grassroots.be/zomermeeting - info-adres: zomermeeting@yahoo.com
VILLA SQUATTUS DEI -- Schapenstraat 29, 3000 Leuven - sociaalcentrum@hotmail.com	
Woensdag 04 augustus 19.00u	Ska/punk concert IEDEREEN ZOOO JOTJE (NL, stoned diy-version of Doe Maar) + NICE GUYS (oldstyled ska from Gent- TBC) + FUSION (youngest punkrockers to play the squat)
13/14/15 augustus	Boycot Marktrock festival 2004 (9th edition) + 4e verjaardag van het pand + heropening Info-Teek!
A.C. DE MOLOTOV -- Vaartkom 21, 3000 Leuven - p/a PB 80, 3000 Leuven 3	
9 juli - 20.00u	punk/ska concert: VALS + REPRESSION OD + GALBAK + KONCEPT
7 september - 20.00u	DISPREZZO (Italian metallic crust) + PROJECT HOPELESS (Swedish crustpunk) + 1 more
LUIK	
Elke 1e zaterdag v/d maand	Le Chemin Vert - Vergadering van de Fratanargroep - www.anarchie.be/fratanar/ -- Rue du Méry 20, 4000 Liège
Vrijdag 24-09	Casa Nicaragua - SERGE UTGÉ-ROYO: spectacle autour de chansons françaises et espagnols en hommage aux révolutionnaires espagnols de 1936. -- 23 rue Pierreuse, 4000 Liège
HASSELT	
De Zeven Dweren -- Koningin Astridlaan 68, Hasselt (tegenover station)	
Elke woensdag - 18.00u	vegan volxkeuken
Elke vrijdag - 17.00u	kafee van Babel

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

WIE OF WAT IS DE NAR?

Mag ik even mezelf voorstellen:

Hallo, ik ben een schrijverscollectief, maar sta reeds langer met beide voeten middenin het strijdgewoel. Mijn naam is De Nar en mijn motto is “geen god, geen heerser”. Ik laat mij, qua stijl en vorm, niet inperken door de grenzen van de burgerlijke media. Nog minder moet ik weten van de vele grenzen die de architecten van ‘onze’ kapitalistische, patriarchale samenleving uitzetten om ons binnen de lijntjes te laten lopen. Nationalisten, seksisten en dierenbeulen zullen in mij, alleen een vijand kunnen vinden. Weg ook met de grenzen van het fatsoen, als het gaat om Pims blazoen!

Ach, noem mij maar gerust een antikapitalist of een antifascist. Zelf noem ik me liefst een anarchist. Voor grond en vrijheid wil ik strijden, mij van het dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is dan ook mijn drang om tot duidelijke analyses te komen. De vaagheid heerst alom, het denken staat krom. een duidelijke taal ten dienste van een duidelijke strijd! Samen strijden, samen dromen, samern klappen krijgen. Samen schrijven, tot we ze samen van hun sokkel verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan ook niet meer dan een megafoon voor de kreten van de slachtoffersters van de postideologische ratatouille die ons dagelijks de strot wordt ingeduwld.

Met jouw steun ga ik op regelmatige basis op zoek naar de betekenis van individuele en collectieve vrijheid, economische en politieke gelijkheid, en internationalistische solidariteit. Dat uw bijdrage in deze zoektocht meer dan welkom is, lijkt me vanzelfsprekend. Dit alles in blijheid, tot het me teveel wordt. Neen, elke arrogante zak geef ik een koekje van eigen deeg en de doorwinterde stalinist en fascist geef ik met één pennentrek de doodssteek. Maar wees gerust, tegenover het wapengeknetter van de heersers ‘onzer’ wereld neemt mijn geschreven geweld vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloofwaardigheid gunt, een eeuw van socialistisch verraad en stalinistische perversiteiten laten duidelijk diepe wonden na. Maar ik weiger te kiezen tussen het zelfvoldane nihilisme, de apathie en het zogenaamde reformisme. Groen, geel of rood, het kapitaal omhelst ze allemaal! Laat u dus toch maar eens gaan en neem me vast, lees me, verorber me; en ge zult zien: nog nooit heeft een onafhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijverscollectief De Nar.

De Nar

PB136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0475/227 365
info@denar.be

Anarchistische Bond

pb 136, 3000 Leuven3
(enkel adres vermelden; geen naam!)
0485/168 362
bond@zelfbeheer.be
www.anarchie.be/bond

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie www.denar.be). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

AANTAL :	België	Europa
1	12	18
2 - 3	18	24
4 - 9	24	48

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek.n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen). Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel. Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijksse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer... Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden! Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting PB80, 3000 Leuven3 - waarvoor dank!